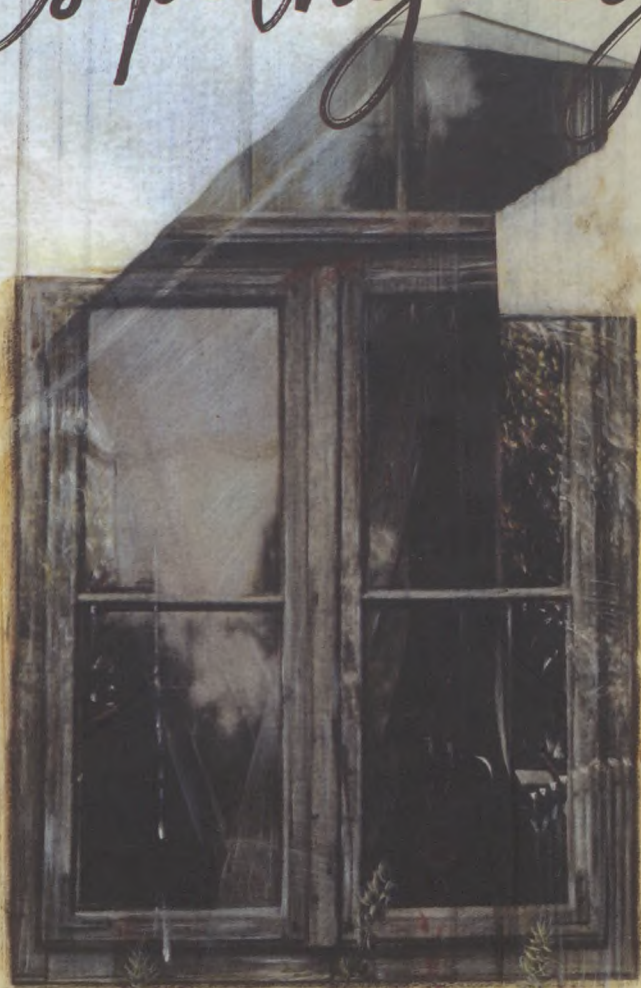

MB

282.713

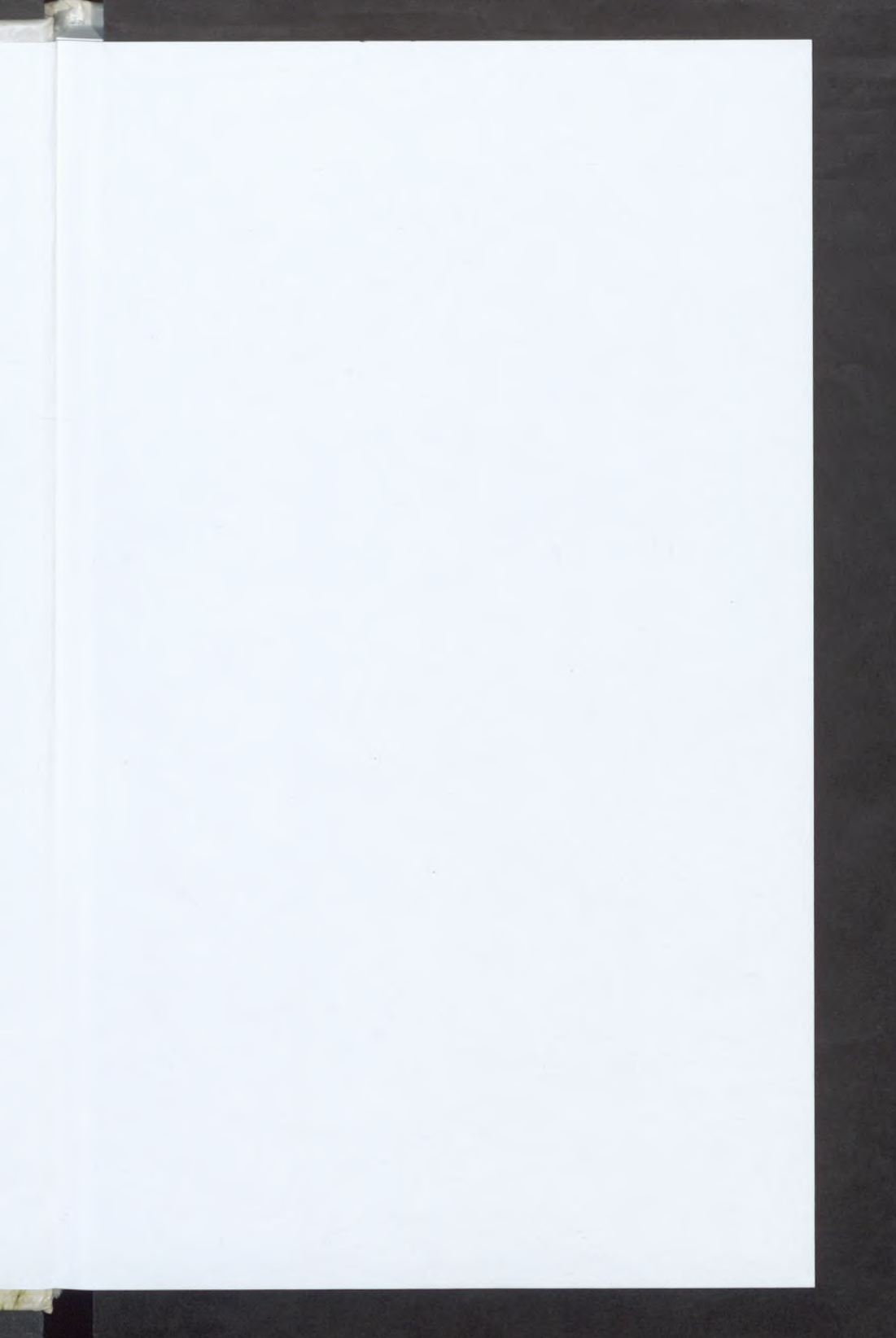
PÉNTEK IMRE

Csipetnyi ég

MAGYAR
NAPLO

Péntek Imre

Csipetnyi ég

Péntek Imre

Csipetnyi ég
versek

**MAGYAR
NAPLÓ**

Írott Szó Alapítvány
Budapest, 2020

A könyv megjelenését támogatta:

© Péntek Imre, 2020
© Magyar Napló, 2020
© Írott Szó Alapítvány, 2020

ISBN 978-615-5195-65-5

MB 282.713

2020

BARNA ESTEK

HORGÁSZTÓ

Az a kérdés, fel tudsz-e kelni 4 órakor. Esetleg fél ötkor? Nem vagy-e álomszuszék? Könnyedén ki tudsz-e szökkenni az ágyból, vagy húzod az időt? Egy kávé, egy szendvics. Ennyi elég. S mit venni fel? Felhős-e az idő? Sötét van, még nem látni. Az előrejelzés azért fontos. Ez már jelent valamit a tájékozódásban.

Már előzőző nap fel kell készülni. Délután bevásárolni a csalit. Minél többfélét. Az ismerős horgászboltos vigyorog. Végül is a szokásos kollekció mellett döntesz. Ízesített kukorica, natúr kukorica. Gilisza. Csontkukac. Általában amit nem viszel, arra lesz kapás. Nem álmodsz – kivételesen – horgászatról. Szoktál. Hogy összegubancolódik a zsinór. Hogy leszakad a partszegély. (A csónak csak vágykép.) Végül elúszik, elvergődik a Nagy Hal. Persze, mindannyian, a zsinór megszálottjai, a Nagy Halat szeretnénk kifogni.

Hallomások, pletykák, büfés értesülések. Egy sör mellett. Ki, mikor, mit? Ezek is lehetnek támpontok. Egyszóval, a felkészülés, a lelki beidegződés. Az megvan.

Ahogy közeledsz, meglátod a gátat. (Amiről jó párszor lecsúsztál strandpapucsban, a nedves füvön.) A mellette lévő parkolót. Vannak néhányan. Az autókból látszik. Jobbra vagy balra? Ez is kérdés. Honnan fúj a szél? (Ez mindig fontos.) Az egyik oldalon magasabb a part, a másikon sekélyebb. Ki melyikre tesz? Szembe dobálni a széllal nem érdemes. A hátszél jobb. Szabad-e a törzshely? A többségnek van törzshelye. De nem mindig jön be. Elfoglalják. A bevetés azért jelent valamit. De fenekezésnél nem sokat. Persze, vannak a környörtelesen profik. Mindenféle hajítószerszámok. De a legjobb a vakszerencse. Meg a szűz kéz.

A büfé persze még zárva. Felfutsz a gátra, körbeszimatolsz. A megérzés, hátha. Aztán kipakolsz a kocsiból, és örömmel látod: a törzshelyedet nem foglalta el senki. (Egy kiadós táborozás maradványai fogadnak.) Lepakolsz, megkönnyebbülsz.

A műanyag ásványvizes palackot a nád közé teszed, a vízbe. A többi már villámgyorsan megy. A két fenekező már bedobva. Nem dohányzol: csak leülsz a csalivödörre. Nem iszol: kocsival jöttél. Itt-ott csobbanások. Zörgések. Az idő hamar elmegy. Délben a szendvics jólesik. A délután unalmas. Most már csak az alkonyi pontyoknak van esélyük. (Neked kevés.) Egy kései sikló húz át a nádöbölben. A távolabbi ismerősök megfogyatkoznak. A túlparton, egy fenyő mögött mintha az öngyilkos jegyzőné fehér pulija tűnne fel. Hamarosan ő is jön. Kis kosárkájával, s egyetlen spéci bottal. A ma esti szerencsének annyi.

BARNA ESTEK

Hova siettek, barna estek,
e méla, siralmas ősziidőben,
volna mit siratni bőven,
amik valamért odavesztek;

közülük is mi volt a legszebb?
Ezt kérdeni, immáron őszén,
rugódozni miatta bőszen –
s megadni magad minden nesznek,

mely ott kél a hervadt bokrok alján...
Lehetsz „lócsiszár”, fagyaltos, albán,
vagy ép elmével fuldokló migráns,

naplót írva – sírva – mit látsz...
Időd megint a falakra alvad,
a lényeg: megint eltelt egy röppenő halk nap.

ÉGI ZŰR

A trambulin igen magos,
ahonnan jutni égbe fel,
nem kell ide már hamvveder,
csak méter kendernyi rost.

Vannak csalóka állatok,
akikre csábítóan hat
a villózó felhővacak,
a magaslati állapot.

Mert igaz: kell csipetnyi ég,
melyben kél kis bukolika,
nincsen ebben semmi hiba,
magával ragad a semmiség.

De int a jóságos atya:
befejezni a máí zűrt,
mit az angyalkar tűrve tűrt,
hogy az égnek legyen igaza.

A VÉN FAHÍD

A kis sziget s a vén fahíd
csábított odaát,
fodrozódott a levegő –
meglebbent haja sátra.

Zöld szemében a titkokat
hirtelen megértettem,
ringtunk a nyári ég alatt
egymás karjában önfeledten.

Azóta eltelt az idő –
homályos az emlékek tükre,
de ott koppannak lépteink
a vén fahídon mindörökre...

TOJÁSHEGY

A színpadon nem látni semmit, illetve egy nagy fehérséget. Két férfi jön be, tiszta feketében. Egy kicsi, kövér és egy vékony, magas. Különböző iratok vannak náluk, diplomatatáska, laptop. Szinte potyog le a sok kellék. Halk misztikus zene.

Kicsikövér: Hölgyeim és uraim! Ez itt a tojáshegy. Egy hegy-nyi tojás. Kiemelkedő tereptárgy. A térképek is jegyzik.

Vékonymagas: A műholdak regisztrálják. A hadseregek bevésik a térképre mint tájékozódási pontot.

Kicsikövér: Ponty-ponty, vesszőcske!

Vékonymagas: Ám ez nem vész el, ez örökké él. Mint Lenin. Pardon. Lennon.

Kicsikövér: Elvtárs!

Vékonymagas: Na, hagyjuk ezt! Most el kell mondanunk, miért jöttünk ide. Eláruljuk a titkot, ami minden újságban megjelent. Bementa a tévé. A rádió. Elárasztotta az internetet. Plakát, szórólap, videó. Csendes kapualjban: olvashatatlan-olvasatlan kézírás.

Kicsikövér: Ez a hivatás, amire születni kell. Megbízás, ami a Hónaljször Egyesület napirendjén szerepel. Előrelátás a Gyengénlátók Körének honlapján. Csendes sisterség a vasárnapi serpenyők alatt. Bocsánat: alól. A szentmisék áldozata. A kiskutyák ugatása. A horoszkópék kiáltozása. El nem halasztott fülbegyónás. Katonai vezényszó.

Vékonymagas: Olimpiai csalogató. Keresztretjtvény megfejtés. Iskolai feladat. Hirtelen megértett álomjelenés. Suttogó propaganda. Kormányzati szólam. (Amit naponta repülő-raj ír az égre.)

Ketten együtt: A Tojáshegyet meg kell mászni!

Kicsikövér: Erről határozatot hozott a pápai nunciatúra. Az ENSZ Biztonsági Harácsa. A Galapagosi Éremgyűjtők Egyesülete. (*Lobogtatja.*) A Fakoptatók Térségi Szövetsége. Az importcukor felhalmozók kartellje. A Lábbal Festők Klub-

jának Mecenatúrája. Az idegenbe szakadt honfiak védegy-
lete. Pardon: véregylete.
Vékonymagas: Egyszóval – mindenki. Jóformán.
Kicsikövér: Feladatunk nem egyszerű.
Vékonymagas: Nagyon is bonyolult.
Kicsikövér: Elő kell készítenünk a terepet. Erkölcseleg és filo-
zófiailag.
Vékonymagas: A legnemesebb elvek szerint.
Kicsikövér: Tulajdonképpen ez már megtörtént.
Vékonymagas: A részletekről is gondoskodtunk.
Kicsikövér: Hirdetést adtunk fel. A vizsgát elvégeztük. Illetve:
-ték.
Vékonymagas: A zsűri döntött. Hamarosan megismerhetik az
eredményt. Kik lesznek a tojáshegy-mászók?
Kicsikövér: Kik lesznek a tiszteletre méltók, a nagyok, a tör-
ténelemkönyvekbe „felkentek”?
Vékonymagas: Azért ne essünk túlzásba!
Kicsikövér: Én csak idéztem az ezzel kapcsolatos határozatok
szellemét.
Vékonymagas: Hagyjuk a szellemeket! A szellemeskedőket.
A szellemirtókat.
Kicsikövér: Jó, jó, hagyjuk az égimeszelőket.
Vékonymagas: Előbb hallgassuk meg az ezzel kapcsolatos ver-
sikéket!

*A tojáshegy igen magos,
a külseje, mint a farost,
ha a tetejére mászol,
legény/leány vagy a javából.
Láttál-e már hegynyi tojást?
Fölmagaslik a magos égre.
Ki jut fel a tetőre végre?
Meddig tart e szarakodás?*

Kicsikövér: *(Összeülelkeznek, táncolnak, furcsa zenére. Ám a zene elhalkul,
és egy fiatal férfi és nő óvakodik be a színre. Mindkettőnél vödör.
Vékonymagas és Kicsikövér távcsövet vesznek elő. Nézik őket.)*

Vékonymagas: Ezek volnának a nyertesek? Ezek a kákabélűek?

Kicsikövér: Ezek a nyiszlettek? Vékonydongájúak?

Vékonymagas: Én nem értem a mostani zsűriket. Világosan meg lett mondva... Le lett szögezve. Mi a kíváncsi.

Kicsikövér: Ezt nem érteni meg... Pedig a legjobb hat embert bíztuk meg. Érthetetlen.

Fiú: Kedves szervezők! Mielőtt a feladathoz fognánk, egy kis bemutatkozó verset hallgassanak meg tőlünk! Kezdem is:

*Minket nem a kocsma küldött,
mi vagyunk a legesjobbak.
Tapsolt nekünk minden ülnök,
aki apró tárcsát forgat.*

*Mert a tojást meg kell mászni,
elhangzott a határozat.
Nyilatkozzék erről bárki,
akit hoz a kacsafogat.*

Lány:

*Hiába van tojásképed,
mely a horizontra téved,
mászni kell már, föl, magosra,
hogy világ megláthassa.*

*Kell a kötél, csákány, lapát,
meg a kicsi kacsacsald,
azt kántálják: Háp, háp!
El ne kapd a náthát.*

Kicsikövér: Ja, ha bizonyos m-pontoknak, helyesebben: szempontoknak megfelelnek, akkor mehet a menet.

Vékonymagas: Ha az intenciókat is magos – kendermagos – szempontok szerint hozzák, akkor mi hozzá sem szagolunk.

Kicsikövér: Hát ennyit ér a kamarillapolitika?

Vékonymagas: Hát ennyit se ér a kamarillapolitika?

(Fiú és Lány előkészületeket tesznek. Két nagy vödörből kötelet vesznek elő. Próbálják, méregetik.)

Fiú: Csak ki ne keljen közben...

Lány: Rántottának túl nagy...

(Kicsikövér és Vékonymagas elénekli a Kötelességtudás dalát:)

*Már kezdődik a setétülés,
belóg a képbe halk fonat.
Véget ért a setét ülés,
kocog lován az alkonyat.*

*Égből jött a határozat,
hat pontja éppen bőv' elég.
Mindenki keblére tapogat,
megvagyon-e a főzelék?*

*Persze, hogy nem a főzelék,
ez csak csalóka állapot,
ennél sokkal nagyobb a tét,
mi nyomja tisztí váll-lapod.*

*Ha már a hálás köztudat
ennyire erkölcsire vált,
kicsorbulnak a nagy szavak,
lesújt a vadregényes bárd.*

(A tánc és az ének pazarul aláfesti Fiú és Lány mozdulatait, akik feldobják a kötelet, de visszaesik. Elcsüggednek, tántorognak.)

A nézőtérről egy hang: A pirosat!

Fiú és Lány: A pirosat!

A Kicsikövér és a Vékonymagas: A pirosat!

Bejön Hivatalszolga a díszes vödrével: Piros kötél – tojásig ér!

(Fiú és Lány pukedliznek előtte. És kiveszik a piros kötelet. Feldobják, fennmarad. Villámgyorsan felmásznak a magasba.)

A magasból: Győzelem! Teljesült a közkívánat!

Kicsikövér, Vékonymagas és Hivatalszolga záró dala:

*Kié lenne a főszerep?
Ha minket éppen értenek?
Kinyúl a kéz, lelóg a láb,
ennek van célja legalább?*

*Megmászva már a big tojás,
fenn a magasban égi nász,
s ami végszóként eljövend:
fehér vigasz, tojásnyi csend.*

HÉTMÉRFÖLDES HÓMEZŐ

talán ez is hírhedett tény
a hétmérföldes hómezőn
vadlibák szállnak előkelőn
s lent araszol egy (el)szakadt lény

nyomában csinos úri szán
lebeg halálos hirtelen
a telefonban már nincs elem
így megszakad megannyi szál

egy bánatos mamusz papucs
véletlen jó gazdát keres
ha rátalál az ószeres
elmarad a vásári puccs

hideglelős a sarki fény
elmenekülni volna szép
de vár a túlfejlett hintaszék
ölében az örök remény

AZ ASZTAL MEGTERÜL

A távolság gerince némán összeroppan,
s szédítő ingerek tapossák a földet;
elhullt állatok roncsolt díszdobozban,
kulisszavarak tövében öldökölnek.

Az asztal hirtelen mégis megterül,
előkerül megannyi titkos éték,
ünnep ez, üld meg emberül,
nem hasonló végképp senkiéhez.

KANÁLIS

az obsitos verőlegény
felszáll a trágár villamosra
minden cigi földbe taposva
és tündököl bazári fény

lódoktornál a sütemény
félig (magadban) beporozva
ne gondolj se jóra rosszra
csak így sikerül a tünemény

nem tudható: mi vár a télen
fagyott rögön hófehéren
elröppen egy jeges madárdísz

s ahol a földre dől egy csacska
lepuffantott kövér nyulacska
ott folyik el a nyúlós kanális.

ÖSZTÖNÖS ELEM

Ahogy locsogják: írni kék,
nem jó az álcás állapot;
tetemre hívhat zsarnokod,
s nem vagy más, csak egy vigéc.

Tehát megint csatára fel,
harsog az öreg Behemót,
kimondja a valódi szót,
nem cserélne ő senkivel.

Ropog az ág az őszi erdőn,
bizonyára nem macska jár,
akit keres a héthatár,
és elrepül egy cseles ernyőn.

Oson az ócska széltoló,
lepkehálóval hadonász,
hogy rögtön rád kerül a frász,
bunkerbe bújni volna jó...

Ám ez mind ösztönös elem,
mitől harsog a messzi lég,
tulajdonképpen semmiség
a tűzhelyre föltett fürtelem.

S ebédet főz a lakli séf,
kondér és lábas mind tele,
a bamba pór nép eledele,
kiből már nem lesz mintakép.

KÉK

Ki látott,
ki látott
kékszemű búzavirágot...
Lángoltak a pipacsok érte.
(Egyik feleségül kérte.)
De ő csak nevetett.
Egy kéksapkás
felhőkapitányt szeretett.

RESZELÉS (KÉZZEL)

Végý néhány hámozott krumplit, vagy félbe vágott, tisztított káposztát. Aztán elő vele, a régi alkalmazhatósággal, a reszelővel. Némi nosztalgia is megrezdül a levegőben ilyenkor. Hogy néhány száz éve is ugyanígy. A Konyhában. Köténnyel a működés előtt. A vas vagy alumínium eszköz alig változott. Az ipari romantika lelete. Több fajtája van. Van lapos, négyszögletes. Kisebb és nagyobb lyukkal. És vidáman nekikezdhetsz a műveletnek. (Megmondják: melyik lyuk a lyuk.) A krumpli egyszerűbb. A káposzta macerásabb. De a monotonía ugyanaz. Gondolhatsz bármire. Múlra, jelenre, apróságokra és grandiózus dolgokra. Kinézhetsz az ablakon – de óvatosan, nehogy megvágd magad. Megállapítod: a fák csúcsát tépi a szél. A felhők játéka mulatságos. Bejön-e az időjárás-jelentés? Ez is áthatja aggodalmadat. (A fenébe, nem akar fogyni az anyag...) Nem tudom, ma felhív-e. Nem tudom, hogy ma felhívom-e. Megannyi kérdés, megannyi kérés. A facebookon megjelent a ciklikus hír. „táncosokkal a tér új regéket költ”. A visszavágó (remélem) nem marad el. És gyűlik a tálban a kupac. A zsenge zöldségszag szétárad. Felvillanyozza orrcimpádat. Szép délelőtt van. Biztató szempillantásoktól kísérve. Már a felénél vagy. Akár dicséretet is érdemelnél. A rádióból azonban ostoba tánczene árad. Lesz-e áradás? (Lesz-e átadás?) Aszály? Veszély? A kis csumákat már nem tudod reszelővégre kapni. Azt majd a főnök szelektálja. Mindig vannak kis és nagy főnökök. Neked csak nyomni kell, reszelni. Végül is fogd fel reggeli tornának. Drukkerek nélkül. Itt csak te győzhetsz. Elbukni nem lehet. Igazán. Mert a művelet halad a végkifejlet felé. A siker elkerülhetetlen. A sikértartalom maximális. Dicső konyhai teljesítményed bekerül az évkönyvekbe. Már kezdesz fáradni. Időt kérsz. (Idő van.) Csuklód elernyed. Izmaidban nő a tejsav. Jól lenne pihenni – a tál felett. Ám a kötelességtudat nem enged. Végig kell menned a reszelés „útján”. Ez (most) a rendeltetésed.

Ám gondolj arra is: egyszer majd téged is lereszelnek. A legapróbb lyukon. Valószínűleg fájni fog. Ám vagy te olyan. Mint a káposzta vagy a krumpli. Vagy bármilyen – feldarabolható, aprítható – konyhai alapanyag. Hivatásod elől nem térhetsz ki.

A HŰSÉGES ALAKVÁLTOGATÓ

Kovács István 70. évére

Amikor nem tudta kinyitni a „történelem ördöglakatát” –
verseket írt;
ahogy ihlete kimerülni látszott,
a levéltárakba ment kutatni a '48-as szabadságharc
lengyel hőseit, katonáit,
s ha már az adatok elöntötték memóriáját,
lengyel költők verseivel, fordításával vigasztalódott.
Még szerencse, hogy a rendszerváltás
a diplomata pályát is megnyitotta előtte
(milyen jól jött, hogy ifjúkorában franciául is tanult),
hányszor készültünk a főkonzult Krakóban meglátogatni,
de mint annyi más, ez is elmaradt...
Ám az ígéretes (és eredményes) krakkói pálya megszakadt,
mert hozzánk is
beérkezett a varsói gyors... (És gyorsan eltávolították.)
De közben – szinte mellékesen –
tündöklenni kezdett a gyerekkor,
s benne '56 feledhetetlen emléke.
Időközben felkeresték mindenféle akadémiák,
hogyan lenne szíves tagságot vállalni,
mert eljött az idő...
(Az idő mindenképpen eljön, ha nem is akkor, és nem is úgy.)
És persze, mindig kevés. A folytonos munka,
a kéziratok fölött görnyedés,
a fogalmazás kínja és öröme, a sürgető dátumok.
A sorakozó kötetek.
A halasztott, belül nyomasztó tervek.
Ezt nem irigyelte tőle senki.
(Láttam salfordi házában magányosan,
korrektúrahalmok közt elmerülve.)

S miközben sokoldalúsága áldozata lett,
hűségét megőrizte mindahhoz,
amivel ott, az út elején, eljegyezte magát.
Mindahhoz, amivel emberként,
magyarként élni érdemes.
Az idő – ha tetszik, ha nem – irgalmatlanul elmegy,
jobb esetben utolér.
Ahogy most őt is – a bravúrosan műfajt,
helyet és korszakot váltogatót –,
ám nem sikerül elmenekülnie a 70. év és a köszöntés elől.
És mi, öreg barátai, kajánkodva figyeljük
a Kilencek egykori Benjaminját,
nem lesz-e még fehérebb (ártatlanabb) bemjózsefkedő szakálla
az önmagát beteljesítő születésnap ünnepen.

VALAMIT ELRONTOTTAM

Ma arra ébredtem: valamit elrontottam. Végigfutott bennem, mint reggeli vádirat. A beáradó fény csak még jobban zavart. A tisztánlátás persze elkerülhetetlen. A szemdörzsölés, meg ilyesmik. Fürdés után még világosabb lesz. Élesebb. A körülmények nyilvánvalóbbak. Talán lesz mentség is. Ugye, a zavarodottság, a korai felismerés. (Félreismerés.) Az ember ilyenkor megrándul. Belsőleg. Sajogni kezd a tudat: valamit elrontott. Jó, jó, de hogyan tehetném jóvá? A tömén(y)telen akadály. Jószerivel csak az alkohol, ami – azt mondják – segít. De reggel? Egyre gyanúsabb vagyok. (Magamnak is.) Lehet, nekem kéne feljelentést tennem. Ha már más erre alkalmatlan, nem hajlandó. Hol vannak ennek a professzionális elhivatottjai? Merre keressem őket? Lehet, hogy sokat keresnek, ezért nem találok egyet sem. Nyaralnak – télen Máltán. Vagy elvesztek a szeretetszolgálat útvesztőiben. (Túlságosan szeretnek?) Mind-egy. Nekem még ma kéne egy ügynök, ügyvéd, szakértő. Aki feltárja a piszkos ügyeket. Az enyémet, például. Mert egyre jobban áthat: valamit elrontottam. Egyelőre még nem kelek fel, elmélkedem. Elmélkedem a múltakon. A téveszméken, amelyeket követtem. Árkon-bokron át. Felrémlik néhány baki, mellényalás (illetve: nyúlás), helytelen magánjogi ügylet. S nem időben vallottam szerelmet. Nem időben házasodtam, váltam. Ezek mind felróhatók, „zord bűnös vagyok, azt hiszem”. Nyilván, ezért gyötör a bűntudat. Mert valamit elrontottam. S hiába próbálok kitérni, mentegőzni, hasalni – néha az is kell –, a tüske csak egyre mélyebbre hatol. És ki tudja, mit mível a tudat alatt? Kikezdi személyiségemet. Kicserélődöm. Én leszek dr. Jekyll és dr. Hyde. Oda-vissza. Viaszbáb a pannoitukumban. Fel kéne kelni. Mégis. De egyre jobban nyomaszt a dolog. Nem ránt fel senki. Nem nyújt kezét. Éppen azért, mert valamit elrontottam.

HUMOTT SZEMMEL

szemesnek áll(hat) a világ
ahogy plakáton láthatod
s letépik nyamvadt váll-lapod
vagy lelegeli egy zsiráf

pedig csalókán énekel
kíséri méla kórusa
nem volt arányos harc tusa
csak ugrálás le-fel le-fel

mégis a vág(y)ott cérnaszál
ha itt meg ott el is szakad
amihez nincs egy jó szavad
sivár kulissza égre száll

így lesz szemesből szemtelen
ki mindig magának kapar
mert nála van a halradar
s nem lesz belőle szűrt elem

őt ünnepli a karnevál
ezer napja csak róla szól
az ócska vizes polc alól
humott szemmel is betalál

MITIKUS BESZÉD

Fiú: Jaj, tele a zoknim jajjal-bajjal.

Leány: A véstetőkön a furcsa ősz jár.

Fiú: Nem értem, mért késik a hajnal.

Talán eltört a cifra űr-tál?

Leány: Nem leszek Hamupipőke.

Az ostromot sem kezdem én el...

A könyörtelen halál az szőke,
a trónján öles seprűm székel...

Fiú: Lányka, te itt, menekülj már –
a hétpecsétes titok nyomodban,
lépésében a sivár gonosz van,
s kikezdi lényed förtelmes leltár.

Leány: Ne mondd, nem mond,
a térkép erőtlen, tiszta mappa,
akit szeret, ölébe kapja,
belőle nem lesz már bolond.

Fiú: A szél, akiben bízván bíztam,
nem hoz tiszta fuvallatot,
s tudja, ami mélyben lakott,
az bensőnkben itt van, itt van...
Elmondja súlyos monológját
az üres kedélyű sáros kertben,
varázslatot hoz varázs ellen,
és a vihart virágok óvják.

Leány: Kezdem végre érteni már
a dalt, aminek nem lesz vége,
dallamát lopja a honi vércse,
s az előadás is oly sivár.
Csak tudnám, minek adjuk elő
ezt a borongós ősi kantát,
míg zörgenek a bádoggannák,
nem ocsmány, nem is előkelő –

és a kaktuszok egyre döfnek
selyemruhán, posztón keresztül;
csurran vér, de lustán, restül,
akár egy ronda, sanda ötlet.

Fü: A panasz is csak ócska virágzás,
ami belepi a tarka földet,
talán ettől lesz súlyosabb, zöldebb –
mely a megrontott időbe átlát.
És itt folyton csak koszorúznak,
roskadoznak a kocsitetők,
szeretnénk végre eldugni őt...
Akár egy megunt fényes érmet,
kiért majd egy életet kérnek.
Jöjj el végre értünk, te unt Nap.

Leány: Az utolsó szó: kegyelem.
Segítsetek, ti omló árvák,
kik a járatlan utat kijárják,
hogy ami fönt, lent is az legyen.

OBSKÚRUS ANGYALOK

Hol van már a kukoricaszár hegedű, amit nyiszorogva húztál? Hova szálltak a gyermeki dühök, amik átkozták: miért épp itt születted? S a fertelmes ólban is mik játszódtak le? Mire mentek ki az álszent egyezkedések? A végén kiáradt a vér, s felitta a szürke, gyöpös-fagyos föld. Ki röptette az udvar lelkét, ha bejöttek a barna kányák? Lesték: mi történik az ablakon belül, a vörös téglaházban. S megkísértettek az é(r)des, kíváncsú bűnök, amiket oly mohón elkövettél. Meg kellett volna gyónni mind. De a gyóntatószék oly magas volt, a rács oly sűrű. S a lény pedig messze-messze, a kék semmi-ben karikázott vidáman. Néha gondoltunk rá. Próbára tettük: tegyen csodát, amire kértük. Nem történt semmi. S felvihogtunk, mi, embertelen kis ateisták. Vízbe fojtani vagy felakasztani egy macskát, semmiség volt. Megnyúzni egy kutyát, no, ez már komolyabb feladat. Ott ülni a töredezett betonlépcsőn, és álmodozni. Miről is? Balaton szeletről, mozijegyről, duplatalpú bakancsról. És idővel eljött mind. Karácsony nélkül is. Rákosi pajtás hozta. Üriemberként, lakkcipősen. Akár szerethettük is volna a kis köpcös törpicskét. Éltanuló, élmunkás, éország. Ezek voltunk, a reggeli rántott leves után. A fő: a hajlékonyság. A hangyalétben. A hangyabolyban. Ahol a Szabad Nép félóra kis csengettyűi csengtek. De ki nevelt arra, hogy be vagy zárva? Hogy zárvány zárványában élsz? Befalazott vízcsepp vagy, nem tudsz elcseppenni. Sem elpárologni. A házi cicák simogatása talán segített. Vagy a szentkép az ágyad felett. Mária a kis Jézussal. S környes körül obskúrus angyalok, akik a bokrok mögül leselkedtek, maguk sem értve, mit is kell elmondaniuk a kikerülhetetlen beköpéskor.

HÁTTÉRBE EGY SÁRGA VILLAMOS

A nagynéni mostan szárnyra kel,
mert a fagylaltja éppen citromos –
lehet, hogy éppen ez a jel,
s a háttérben egy sárga villamos.

Kiöntheti mocskos szemetét,
aki másokat durván ostromoz –
Mindegy már régen, mi a tét:
s a háttérben egy sárga villamos.

Dúl-fúl vagy csendesen pihen,
akár egy barokk díszdoboz,
a lurkó nyári füttyöt nyel el –
s a háttérben egy sárga villamos.

Ó, a kép cseppet megfagyott,
de ez már nem oszt, nem szoroz –
szól az elveszett fagott –
s a háttérben egy sárga villamos.

OLIMPIKONTRA

Keresi a tavalyi lendületet. Százszoros nagyítóval. Miközben az órakulombok erre-arra hajladoznak. Sípszóval figyelmezteti az ügyeletes bíró. És kancsalítva jó képet vág hozzá. Ennyi, egyelőre elég. A feldübörgő mozdonyfüstben a tányérsapkák vidáman integetnek. Ez már nem csalás, nem ámítás. Ez már valódi elutazás. A hódítók korában. Van, aki kenetteljesen nézi, van, aki elhalasztja az ügyeletes paszományt. De így is megéri neki. A zsebkendő lobogtatása legalábbis erről árulkodik. Míg egyesek a trambulinon imbolyognak, addig az előkelőség felhúzza a harci csizmákat. Lehet, hogy csak fá-cánvadászat lesz, de az sem kizárt: vízilóra mennek. A menetfelszerelés sok(ak)at elárul. A páncélozott úti cél messziről világít. A lámpások korát éljük, de félvakon. A félig felvarrt születésnapi tortát kisminkelik, hogy kedvezőbb benyomást keltsen. Illetve: költsön. Az érdeklődés egyre nagyobb. A fákön vígan gyűlnek a fázós verebek. Munkacsapatok dalolnak ott, ahol eddig a fűszerkömény száradt. De már ez sem kelt meglepetést. Itt-ott szólnak még a kürtök, trombiták, de a zenekar elhalkult, a forgácsfánk kisült. Minden ilyesmi kell a beavatáshoz. Nagykanállal gyűlnek a kapitányok, forgós tollaik vidáman lebegnek sisakjaikon. A tapsorkán sem hétköznapi, ami nyomukban felszáll. A nyilvánosság azért sem adja fel. A kisebb-nagyobb lövöldözésben tétováznak a sült galambok. Lehet, hogy ez lesz az ebéd? A menü-ettet pompás házi(as) pincérek inton/állják. Az utcai pálmák még kókadtak, a tűzoltóság már értesült az esetről. A középkorú urak megváltják jegyüket, azon a pénzen, amit a kínzókamrára tartogattak. Ez is az érdeklődés jele. Kivonulnak a tévéstábok, hogy nyakon öntsék a kíváncsiakat. Hol ezzel, hol azzal. A lobogókat felhúzták, felszalagozták. Ünnepélyes disznóvágásra készülnek izzadtan a piacon. A polgármester meglengeti a csatabárdot. A jegyző feljegyzi az esetet. (Az ellenzék kidobolja.) Ki bírja ezt a feszültséget? Előözönlenek a koszo-

rúslányok, mint valami menyegzőre. A szebbjük kitartóan
integet a félresikerült tömegnek. De az olimpikontra elmarad.
Csak a kacagányok kacagnak a szokásos, beetetett módon,
ahogy a torkukon kifér.

FESSEN FEST TERI

Mégis festő lesz Terike!
Bár a három B-s ceruzát
a konyhakredencen döfi át,
hogy ne maradjon nyoma se!

Rajzol óvatos csigát,
ahogy a nyálkán andalog,
nem cipőben, csak úgy gyalog,
szinte kopik a hasa már...

Hangosan zúg a megafon,
hullámok csapnak köveken,
nádszálnak hajlik a töve lenn,
s a mélyben turkál a kis vakond.

Ó, mennyi téma arra vár,
hogy megihlesse Terikét,
legyen belőle hősi kép,
mit nem köt gúzsba vak szabály.

Angyalnépség s Szűz Mária
ecsetjéből vászonra kél,
ezt látni öröm, tiszta kéj,
színekből szőttes ária.

Néha anyu is besegít,
egy-két foltocskát korrigál,
hogy szebben ömöljön a báj,
kevesebb legyen a sitt.

Csüggedne olykor, semmi vész,
ápolja szellemét eszes,
ki mindig-mindig lukra tesz,
ügyetlenségben is vitéz.

Bár szólnak néha ellene
némely hazátlan ótvarok,
ledönti őket vasmarok,
és győz a mester kelleme.

Akárhogy fessen fest Teri,
az örökifjú fiatal,
kisujjában a diadal,
mellyel a versenyt megnyeri.

MENNYEI RIPIORT

Antall Pista emlékére

Hallgattam ismerős, reszelős hangját
az éjszakai búcsúműsorban.

Végre magáról beszélt az, aki annyi embert szóra bírt,
s utaztatta őket az éterben,
hogy eljussanak mindannyiunkhoz.
Szétszórtnak mondta magát,
pedig hihetetlenül tudott koncentrálni,
így lett váratlan rögtönzéseiből maradandó
szódokumentum.

Mi volt a titka? Hogy rá tudott csodálkozni az élet
mellékesnek tűnő, finom kis rezdüléseire.
Elhitette: mily fontos törekeny egyszerűségünk csoda volta.
(Ami most őt is elsodorta.)

Barátom volt, ahogy sokunké. Bár ritkán találkoztunk.
De néhány évődő telefon, vicces e-mail,
s máris mintha ott ült volna mellettem,
szétszórva sziporkázó, színes egyéniségét;
egyszerre minden feledve, megbocsátva,
az elmaradt találkozások, be nem váltott ígéreteket,
a meg/le nem írt

interjúk, jegyzetek, amikre hiába áhítoztunk
mi, telhetetlen (és élhetetlen)

szerkesztők. Szavai ellebegtek a magasban.

Fejünket csóváltuk,

könnyed könnyelműségét annyiszor megtapasztalva.

Hallottam betegségéről, távozására mégsem
voltam felkészülve. (Gondolom, akik közel álltak hozzá,
mások sem. Hang-súlytalanok lettünk,

vergődve e veszteségben.)

Talán meghívták a Nagy Riportra. Szükség volt rá odafönn.
Csak hát ne lenne bennünk, itt lenn – fájlalva hiányát –
oly nagy a csend.

Zalaegerszeg, 2015. április 9.

PANNON ÉNEK

Valamikor itt hullámozott a Pannon-tenger,
itt meneteltek Róma légiói,
ó, meséljete, behunyt szemekkel,
ki az élő, ki a legvalódibb?

Szárnyra kel az idő, s képzeletünkben
ma visszafelé hömpölyög,
szemünkben Isis istennő szentélye tüntet,
s Ceres ekéje forgatja a rögöt.

S a régiek eltűntek, de velünk élnek ők,
vén limesek őrzik határinkat,
bár feltörve már az ősi legelők,
bölcsőjük ma is álomba ringat.

Pannónia múltja mosolyra derít,
értünk terem szőlő és búzakalász,
őrizük Seuso ezüstlő kincseit,
bennünk él tovább az egykor megfogant nász.

NAGY A BAJ

TISZTA MÉZ

a hétfájdalmú szűzanya
feltartja fátylát véderőként
mehetünk már gyalog haza
köröttünk a gyanús erőtér

grandiózus a sejtelem
mely átver kemény koponyát
a gázpuff/kk/antós értelem
épp a stafétát adja át

a verseny úgyis késve-kés(z)
esengve peng a mandolin
s hiába jó az agysebész
a páciens megint szabin

de akkor is: a pályabér
kissé remegve visszánéz
ne higgy esetleg remélj
míg szádba jó a tiszta méz

HALK FAZON

Te már nem lehetsz mintapék,
hallik a hangfalak szózata,
s nem fogad be az óhaza,
kilök a nyájas hintaszék;

elnyel a nyájas semmiség,
amelynek nincs egy jó szava
hozzád, te gonosz nagytata,
ki magadban hordod a szent klisé.

Kéretik egy magán(os) okirat,
melyen mindenki jól mulat,
s hahotázzon egy kan majom

az orfeum ringó páholya mélyén,
s hiába nézel, még távol az éjféli,
távolba vész egy halk fazon...

SANDA SZÁNDÉK

A zamatos moszat a konyha éke,
mormolja a vén főszakács,
levesnek legfőbb ékessége,
benne a tojás szinte lágy.

S ma nem jön senki vendégségbe,
legfeljebb az a sánta úr,
kinek az arca egy sárga érme,
s báli gatyát visel alul.

Az étkezés a legfőbb ajándék,
amit az Úr még meghagyott,
nem zavarhatja sanda szándék,
ha gurulnak gombócadagok.

FEJVESZTVE

A krokodilbőr a bőrök éke,
tudja jól ezt a női népség,
kevesebbel ennél ne érd be,
hiába görnyed a kajla hétrét.

S előcsörtet a nílusi préda
még élve, zsákmányra éhesen,
ez valami negritüd tréfa,
következménye kell, legyen.

Sétálni kéne hosszan, mélán,
a karon kicsike retikül,
s csodálkozni e langalétán,
aki fejvesztve menekül.

LELKI TÁRS

Tegnapelőtt egy drága órán,
midőn megjött a lelki társ,
teljes elánnal nézett ó, rám,
pedig szemében földi gyász.

Nem volna kedv szalonnát enni?
kérdi ezt nyájas hangzaton,
hisz a szalonna pácolt semmi,
ölelni kéjes alkalom.

És a pinty, a bánatmadár
kompániát már nem nevel,
nyakában egy hamvas medál,
mit el nem cserélne senkivel.

Így folyt a beszéd reggel óta,
társam megért, bár néha ásít,
tálcan már a friss szamóca,
talán kitart még éjszakáig.

KŐ PÁLNAK, 75. SZÜLETÉSNAPIJÁRA

A Kolduskapun, a budai várban, a rácsokon
átjár a gond, de ezen nem lepődünk meg,
mert rég ismerős, ami ide vont –
s turistahadak dicsőülnek meg vonuláskor
naponta, ahogy tódulnak oda-vissza,
s magam is ott nyargalásztam,
a Széchenyi-be igyekezve – mire gondoltál, mondd,
amikor e kecses szerkezetet megálmodtad,
visszaröpítve a nézőt a középkor súlyos levegőjébe?
S a holló ott öröklik, szájában Mátyás gyűrűjével.
Ha elröppen, hova ér el?
Ezt nem csinálhatta más,
Kő Pál, magyar szobrász.
Súlyos kijelentés. Visszavonhatatlan,
mint egy bevert szög. Helyére illesztett márványdarab,
mely ahova tették, ott marad. A mű érdekében.

Az örökkévalóságig.

Sokszor elnéztem a kezed. Nincs rajta semmi különös.
Mégis csodákra képesek a hajlékony ujjak.
Néhány évig odajártam az epreskerti műterembe.
A csodák halmazába. Ahol némileg részese lehettem
a teremtésnek, ahol ötletek, tárgyak,
megannyi apróságok várnak,
hogy figyelmed középpontjába kerüljenek.
Hogy megszülessen Aba Sámuel, Róbert Károly, s a mi
Szent Istvánunk,
akinek neve mellől sokáig elcsalták a *nemes* jelzőt.
Ki is vagy te tulajdonképpen? Pataki Lajos? Matzky
Levente?
Mert belenőttél felvett nevedbe.
Mert kő lettél, törhetetlen és zúzhatatlan.
S Pál lettél, formát találva megannyi gondolatnak.
Megkopott-e a honvédsipka édesapád fején?

Elérted-e a Matzkyak örökségét? Tudtál-e akár egyet lépni
 eltékozolt őseid nyomába? Én láttam a sóvárgást,
 a kitörölhetetlen vágyat,
 hogy visszakapd, amit a kegyetlen sors, élet, akármi,
 elragadott tőled. Emlékszem, csábítottunk a Dunántúlra,
 hívtak Füredre, szebbnél szebb városokba.
 De te Hevest választottad, múltad egyik előszobáját,
 azt remélve, hogy innen belépsz,
 átlépsz a felvidéki rokonok seregébe,
 ahol már készítik a kelyhet...
 Kezed nyomán megéledt az agyag, a kő, a bronz.
 Hunyadi erőteljes arca tekint ránk,
 Balassi Bálint kecsessége bűvöl el,
 József Attila és Nagy Gáspár mondja versét,
 és a mohácsi síkon
 szobraid nyomán ejtettünk egy-egy néma könnycseppet.
 A római magyar kápolna klasszikus dallamának csodálói –
 idehaza is halljuk Szent Gellért jajdulását.
 Értjük Sinka István sodró lendületét.
 Perespusztán születél. A pert megnyerted.
 A pusztá felvirágzott.
 Te győzhetetlen erejű, magyar szobrász-látnok!

VIDÁM TEHER

Rég lakott már e vagonokban
az idehordott vidám teher,
ha látni kell, a fáklya lobban,
s a szalmaágyon elhever.

Vár valakit, valakit vár még,
aki eltévedt az utcahosszat,
persze, lehet, hogy csak egy árnyék,
üldözendő a régi rosszat.

Ha megérkezik majd, udvarolnak,
ahogy a régi alkonyatkor,
egymástól kérdik: Hát te hol vagy?
Ajándékuk érett vacsor.

NŐERÉNY

Paméla néni szívbéli lélek,
fűnek és fának gyógyteája,
bár olykor kissé vak, téved,
de senki sem haragszik rája.

De viszi ő, fazékban méri,
műanyag flakont is néha használ,
mélabús alkat, réges-régi,
nevelőapja agárdi kasznár.

S ha már tele a sok edény,
hordó, kád és kamiontartály,
kivirágzik a nőerény,
mire rég vár a kiszáradt halk táj.

ALMÁS PITE

Almás pite, kegyetlen emlék,
miről álmod a kamrapolc,
mit néki jó bukták és zsemlék,
takarja őket holdbéli gyolcs.

Álmok almája, hogy a héjat
elveszti, dermedten didereg,
szétárad az édeskés fahéjszag,
sül már, mi volna ennél szebb?

S duruzsol láng, ömlik a gáz,
tésztára tervez barna héjat,
itt senki senkit meg nem aláz,
ez lesz az ünnep, a drága péknap.

Nem kell a holmi porcukor,
csak bámuljon a nyájas vendég
ezer szemével, holt csupor
öntözi mélán kéjes nedvét.

AMERIKA – NO

egyre inkább nem vágyom Amerikába
pontosabban: az USA-ba
jueszéjbe
jellemző ez is, ez a kisajátítás
nem keresem a megmentő
amerikai nagybácsit, nagynénit
aki rám hagyná vagyonát, összekuporgatott örökségét
nem böngésem a neten a charter járatokat, amikkel
olcsón kijuthatnék a Kennedy-repülőtérre
s aztán egy sárga taxival uzsgyi: a New York-i belvárosba
ahol a legprofibb cipőtisztító várna
hogy kisuvickolja elgyötört kelet-európai csukámat
valójában nem érdekel sem gazdagsága, sem szegénysége
a kertvárosok sem, ahol biciklis fiúk dobják be
az újságot a gondosan ápolt gyepre
és a vécében is csillagos-sávós lobogó van kitűzve
mert az amerikai öntudata, na ja...
a csillogó-villogó ablakú felhőkarcolók sem
a magasban suhanó liftek (tériszonyom van tőlük)
nem vágyom Amerikába, az ígéret, az amerikai álom
földjére, mert elegendem van Amerikából
az amerikai filmekből, poros kisvárosokból,
ahol a csillagot viselő
seriff végtelenül nagy gazember, s kell egy magányos hős
aki pisztolylövéseivel helyreállítja a világ rendjét
s már nem kedvelem a nagyvárosokat sem
ahol bűnbandák nyírják egymást
és a keresztapa véres löfejet csempésztet
a konkurens bandatag ágyába,
mielőtt végez vele egy géppisztoly-sorozat
nem érdekel Amerika, a demokrácia éltanulója
eminense, strébere
aki mindent jobban tud, mindenkinél okosabb

és tanácsokat ad ha kell, ha nem
s ha nem tetszik, odaküld néhány hadosztályt
több legyet üt néhány légicsapással
más szemében a szállkát is észreveszi
a magáéban a gerenda sem zavarja
ez a mindenbe belepofázó okostojás
amelyik alig több mint kétszáz éve
kaparta fel magát a térképre, és máris erénycsősz
etikai etalon, felülmúlhatatlan példa
a jó puritánok és rabszolgatartók utódai
azt hiszem, kissé elvetették a sulykot
a Függetlenségi Nyilatkozatba
olajmezőket, bányákat, nagyvállalatokat
csomagoltak, ám a papíron olykor átüt a vér
elegem van belőlük, a profithajszolásuk undorít
ahogy lenyúlják a kisebb országok lóvéját
minden eszközzel, álszent módon
és akkor jön a Jóbarát Andris (a jól fizetett rosszakaró)
valami harmadrangú kiszuperált CIA-ügynök
– ahogy a neten olvasom –
akit a jelentéktelen kismagyarország fővárosába dugtak
hogy dugjon fel nekünk
hogy érezzük a végbelünkben, milyen kellemetlen tud lenni
Amerika, ha akar
ez a végtelen jóakaró elmegy a budapesti tüntetésre
úgymond: tájékozódni
a helyszínen tapasztalatot szerezni
hogy közben odakacsintson a randalírozó fasza gyerekeknek
csak így tovább, Amerika veletek van
tartsatok be ennek a paprikajancsi mitugrász Orbánnak
akit véletlenül kétharmaddal választottak meg
elnöknek, nem mint a Bush Gyurit,
akit hajszálnyi többséggel – némi
ügyeskedéssel – a Legfelsőbb Bíróság nevezett ki
nagy erőlködve főnökké

hogy újabb dicsőséget szerezzen a csillagos-sávós lobogónak
nem vágyom bámulni az amerikai bankárok

tőzsdeügynökök pofáját
nézegetni, ahogy egy újabb világválságot gründolnak
ingatlanbuborékot fújnak
csak úgy mellékesen, miközben elfogyasztják
színmarhahúsból készült hamburgerüket
a rövid ebédszünetben –

miközben kedves konszolidált családapák, családanyák
szerte a világban öngyilkosok lesznek,

jobb esetben hajléktalanok
mert nem tudják fizetni a csillagos (sávós) éjig

felszökött részleteket
s nem kell odamenni az Államokba –

idejönnek ők a Coca Colájukkal
Big Mac-kel, bárgyú, giccses filmjeikkel
melyeknek szereplői egy felnőtt nem tudó gyermek
(óriáscsecsemő) lelkiületével tévelyegnek

– és ezeknek kellett Freud –
nevetségés

szívesen turkáltattak volna tudatalattijukban

(mert az olyan divatos)
ha lett volna nekik, és az európai orvosok halálra röhögték
és keresték magukat

életformájuk végtelenített Hollywood,

baromi nagy lezserségük
asztalra felrakott (büdös) lábuk a gátlásosság
a kisebbségi komplexus kompenzálása
nem kívánok betévedni a Magányos Hős utcájába
és a tehenészek (cowboyok) Vadnyugatjánál

jobban kedvelem a vad Nyugatit
(igen, igen, a pályaudvart), vagy még inkább a Hortobágyot
és betyárjaink nekem jobban tetszenek,

mint a nagykalapos pisztolypárbajozók
mért kell nekem naponta amerikai filmeket bámulnom

bár volt idő, bevallhatom, amikor álomban jártam ott,
a New York-i Broadway-n
simán beszéltem (beszóltam) angolul
és nagyon jól éreztem magam
és csak remélni tudom, Jóbarát Andris
nem ír jelentést rólam a Big Fehér Házba
ahol most történetesen
egy fekete elnök menti meg a világbékét –
bár erre senki sem kérte
s előre tudható, sokba kerül ez nekünk,
mert benyújtják a számlát
abban biztos vagyok, csak győzzük kifizetni
szétfoslott az én amerikai álomom végleg,
kösz szépen, nem kérek belőle
ó, Coca Cola-mámorenban fetrengő Amerika –
ahogy a kommunisták terjesztették – légy irgalmas hozzánk
ha már (volt) ellenségeiddel oly humanusan jártál el
(akiknek már jártányi erejük sem volt a rendszerváltás után),
ám némi hezitálás
igazgatótanácsi ülés, s máris szót értettek a bennfentes
kimondhatatlan nevű kis- és nagykövetek
jó pénzű kampánytámogatók
és Amerika Hangja simogató spirituálékkal
nyaldosta sérült (sértődött) pszichéjüket
míg belénk, nem liberálisokba
szöges bakancssal rúgott egyet-kettőt
és mily szép látvány volt, amikor a régi tőkések
és a párt- és KISZ-titkárokból
lett újtőkések kart karba öltve lejtettek a nemzeti lejtőn
húzták (el) a nótánkat az internacionálé dallamára
Amerika, nem tudnál visszafogottabb lenni
mert így mindenki megutál (én biztos)
s nem vágyom partodra szállni, nem akarlak felfedezni
anti-Columbuszként (nem érdekelsz)
minél távolabb szeretnék kerülni tőled

ha lehetne, közénk tennék még két Atlanti-óceánt
nem vágyom megfejteni felhőkarcolókkal égbe írt üzeneteket
melyet az Úr is fejcsóválva olvas,

nem majszolom az amerikai pitét
marcangolom a véres beefsteaket, elment az étvágyam
s azt gondolom, nem lesz ennek jó vége
a happy day elmarad, nagyon sajnálom
mert ez lehetett volna másképp is...

AMERIKA – YES

Amerika (mégis) igen
Volt amikor azt mondtam – nem
mert elborította a vér az agyamat
a hülye nagykövetük miatt
(szerencsére már nem itt rontja a levegőt)
persze az USA-nak is voltak rossz korszakai
amikbe belehajszolta magát
a törvényhozó atyák néha melléfogtak
mellényúltak miközben a bikanyakú
cowboyok pisztolypárbajokat vívtak
a végtelen pusztákon a hőskor ó igen
amikor jöttek a vitorlás hajók
és kikötöttek New Yorkban
ezen a sziklás vidéken ahol magasba szökkentek
az első felhőkarcolók és dobogó szívvel olvastuk
Tom Sawyer és Huckleberry Finn kalandjait
sokan egyenesen így tanultak angolul egy új nyelvet
amelyet aztán a kivándorlók remekül használni tudtak
a befogadók városában Chicagóban és jöttek a magyarok
ki gondolta volna hogy az első nagy hullám 1848–50-ben volt
amikor 650 ezren választották új hazául az Államokat
és Amerika teljes szívvel támogatta
a függetlenségéért küzdő Magyarországot
Kossuth az új államnak köszönhette szabadulását
a török fogságból
és 1851–52-ben végigjárta a nagyobb városokat
beszédeket mondott
népes hallgatóság előtt angolul
és fegyveres támogatást várt Fillmore elnöktől
ám idővel be kellett látnia ez nem megy
és visszatért Londonba
de a két nép mindig szimpátiával tekintett egymásra
az amerikaiak magukénak érezték Kováts Mihályt

a lovasság ottani megszervezőjét vagy Haraszthy Ágostont
 a kaliforniai borászat elsőrangú szakemberét
 és akkor még nem beszéltünk a magyar tudós triászról
 a Neumann–Wigner–Szilárd szentháromságról
 és a külön Teller Edéről
 ezek a nukleáris és számítógépes csillagok ma is ott ragyognak
 Amerika egén túlszárnyalva a reklámőrület csillogását
 a magas házak
 tükröződő felületén megdöntik a légitaxik forgalmát
 (a Szárnyas fejeadásából)
 és persze ismerjük ezt a kezdetben elátkozott földet
 ismerjük a választott jóképű sheriffet
 az önagyonülésező esküdtszéket
 a bostoni gyilkost aki az újságokat ostromolta közlésért
 akit sohasem kaptak el
 és tisztára elmebajból lőtte le szúrta le védtelen áldozatait
 ismerjük a filmgyártás hollywoodi nagyságait és hőseit
 akiket a magyar ugar lökött a szórakoztatóipar élvonalába
 Adolf Zukort a producert Kertész Mihályt Korda Sándort
 a két világhírű rendezőt
 a névtelen színészekről mozis örültekről ne is beszéljünk
 a fiatal generáció üdvöskéje
 Antal Nimród aki megcsinálta a Predátorokat
 de annál sokkal jobb volt a Kontroll – hazai kivitelben – ami
 egy csomó díjat bezsebelt a különböző fesztiválokon
 de azt hiszem Oravecz Imre jutott legtovább
 az amerikanizmusban
A hopik könyvével A chicagói magasvasút
montrose-i állomásának rövid
leírása című verskötetével az Ókontrival amelyben az amerikai
 elszármazott főhős visszatér az óhazába hogy aztán 1956-ban
 Ausztriából nézzen vissza álmai földjére Szajlára
 Ebből is látszik
 Amerika tulajdonképpen a miénk

a Tündérország a Paradicsom a nagy rablások földje
 a New York-i
 felhőkarcolók álomvilága ahol liftek száguldoznak
 a földszint nyomora és
 a csúcspont eleganciája közt
 és egyéb ponyvák helyszíne ahol minden sikerül(het)
 a cipőpucolóból kormányzó lehet
 (és visszafelé is lejátszódhat a big story)
 meríthetünk eszményt a demokratikus kavalkádból
 (ha akarunk)
 ahol a kétpártiságot nem tudta megdönteni senki és semmi
 vagy demokrata vagy republikánus – oszt' kész
 és dől a pénz a pártkasszába
 és a kisebb állami pozíciókat megkapják
 a kiszuperált üzletemberek
 persze még ebből is lehet jó ha nem szúrják el
 Truman például kiskereskedő volt (igaz hogy tönkrement)
 és ordítanak a hasonló karrierre a címlapokon
 igen a tehetség a szorgalom és a megbízhatóság
 kis hazánkban mind a három hiánycikknek számít
 ott ha valaki új dolgot hoz be – azt kérdezik – why not?
 a nyíltság is erénye az ottani közösségeknek és hány film
 szól arról hogy belső konfliktus nem kerülhet
 a szélesebb nyilvánosság elé
 de mindig akad valaki aki felvállalja a balhét
 és a végén mégis győz az igazság
 valószínű ezért is szeretjük ezt az ideális mafláskodást
 amit a küzdelem hozott
 létre persze a korrekt küzdelem átlátható szabályokkal
 ezt mind Amerika kínálja nekünk a versenyt
 amit meg lehet nyerni
 és nem szereti az etnobizniszt a (faji) előítéleteket
 egyenjogúságot akar
 ahol ennek még a szagát sem állják
 szóval tud felfordulást csinálni

Amerika a nagy orgazmus (egyesek számára)
 Amerika a mutatóvány lengőterpesz a Niagara felett
 Amerika a tőkehaladvány a mátrix révén szembeszéll
 Amerika beatfickók utazása az üres tehervagonokban
 valahova Dél felé (lásd Kerouac)
 Amerika a hollywoodi homunculusok sztárgyülekezete
 ahol az első atombombát felrobbantották
 Ő a meg-meg-megmentő amire nem kérte senki
 ő a kollapszus orv. a gyógyszerári babalexikonban
 hála Erdély Miklósnak
 kinyújtott kar akár egy felnyitható híd traverze
 Philip Glass zenéje Amazóniából
 amelyet egyfolytában hallgatnék teli füllel
 ahogy megszólalnak a különleges hangszerek
 és megjelenik egy-egy folyó szelleme
 titokzatos lényeket dajkálva a lecsupaszított nádasokban
 akik közé Ginsberg is tartozhatott volna
 ahogy füvet szívtak miként mi a jó erő
 mezítlábas Kossuth cigarettát
 igen a drog is onnan jött Amerikából
 kalapot emelt hoppá itt vagyok
 felszívhattad a fehér port injekciós tűvel benyomhattad
 az eredbe a lét
 és máris elérte a jó napot
 és onnan áramlott ki a hamburgermámor
 az elmaradhatatlan Coca Colával
 de a cukor nélküli változatot mi találtuk fel
 (legalábbis azt hiszem)
 mondja ezt egy kezdő cukorbeteg
 aki onnan vár gyógyulást mint a Sabin-cseppek esetében
 Amerika nekem Flagstaff Arizona állam Coconino megye
 ahol az egyetemváros főkönyvtára
 előtt áll Párkányi Raab Péter *Tudomány* című szobra
 – márvány és bronz –

egy angolszász pasas mintha hófehér márvánnyal takarózna
a fej a kéz és láb bronz tógája havazás

szakállas töprengő figura
de világos kéznyújtás innen oda hogy kis országunk

tud valamit adni
ebbe a népek kohójába és én örültem hogy a múlt szolidari-
táscseppjei

nem szívódtak fel teljesen

(nevetséges hadüzenetünket talán már elfelejtették)
és Amerika a mi Amerikánk is

ami megér egy misét:

Pap (a mindenkori elnök):

Gyertek kis kelet-európai népecskék élvezzétek
a biztonságot amit mi nyújtunk nektek!

Hívek (ezek lennének mi):

Hálát adunk neked és országodnak Nagy Fehér Főnök
hogy bár sokszor vétkeztünk

(azaz nem megfelelően viselkedtünk) mégis érkezett
a megbocsátás mindenféle formája (ez több mint korrekt)!

Pap: Akkor hát vonjátok le a megfelelő konzekvenciákat

de ne is ti (népecskék)
hanem kormányaitok diplomatáitok

sakknagymestereitek érhető nem?

Hívek: De de de – igen. Valamit itt a lelkekről is

szólni kellene.

Pap: Hagyjátok fiaim! Az áldás mindenképpen befut

a New York-i gyorsal.

Hívek: Hozsánna néked hozsánna! A Szent (cukormentes)

Coca Cola legyen mivelünk!

Pap: A televízió 6.20-as műsora közvetíti az üdvösséget!

El ne mulasszátok!

Ez egy igazi jó amerikai áldás! Tegyétek el a Bibliába.

Ott hervadozzon örökké! Ámen.

HOLTAK HORDAJÁN

Lovak tipornak lassú gazban,
sok fegyver lomha lombba vész,
olyan furcsa ez az egész,
ahogy elnyeli a katlan;

ki lesz már holnap halhatatlan,
s életét felőrli szenvedés,
hullik reá a föld, a nehéz,
s lába nyoma már lakatlan.

De nem pihen morc Halál úr,
vigad a holtak hordaján,
egyszerre bús és zord vagány,

üres kupáját meríti éppen,
megszomjazott a harc hevében,
míg az élő irtotta galádul.

HALOTTI TOR

Ó, halk szalonok tapétaránca,
melyet csodál megannyi pár,
ilyet nem lát a napsugár,
a meghívók itt nem visznek táncba.

Csak az az első mozdulat,
a kinyílt gallér, a fehér ingváll
(a szolgáló valahol kint vár)
mutatja meg a helyes utat.

A leplek és vén drapériák
elefántcsont derengése,
hogyan örökre a tudatba vésse
azt a végzetes kis hibát.

Itt egy kacagó női mell,
ott egy merengő férfi tompor,
aztán az egész, ahogyan tombol,
nem cserélne már senkivel.

S nem maradt más, csak az a folt,
az aprócska kis gyűrődés,
megrendelheti a bájos hőkép
a rég ajánlott halotti tort.

ZÁRLAT

A kirándulás a sivatagba
ez egy vidám és csábos képzet,
a szervizünk nem zár lakatra,
távozhatsz, akár az égnek.

De minek ide a sok homok?
A pofon a fantáziának!
Aki őrzi, az egy konok
véres szájú, kigyúrt vadállat.

Lehet belőled holmi táp
a holnapi ígehirdetésen,
hadd vesszen el sok galád,
vele együtt a családi ékszer.

Zokogni fog a gyászi nép
teljes könnycsatornával,
s viszik a temetés hírét,
amit az egész óvoda fájlal.

SZOROSS

Ezen töpreng ország-világ:
ki mostan itt a fő szoross?
Választására nincs szabály,
ő mégis minket ostoroz.

Kinyitja a lezárt kaput,
kapucnijával integet:
Gyertek vacsorra, jó fiúk,
én osztom itt az elveket.

Ha az éhkopp gyomorba vág,
vár itt e sajtó régió,
ezek játszanak ostobát,
s nem értik (félre), mi a jó?

S megmozdul lomha mánia,
setét sereg hajóra kél,
nem érdekes: kinek fia,
várja öltönyben multi cég.

S aki csábít, csalóka már,
lesújt nehéz, szoros pecsét,
visszakúszna sok vadszamar,
ki indulna el legelébb?

Ő még küldet egy gyors mosolyt
óriásplakáton vagy blogon.
Üdvét, amit magába fojt,
elkártyázza a sok rokon.

Véknyán az öv, ha jó szoross,
megejt vitézi kelleme,
nem kétséges, hogy ki a boss,
hogy is nyerhetnél ellene.

IDŐ ELŐTT

Kismányoki is jó, siet,
a lábát is sérti össze-vissza,
ne mondjátok el senkinek,
hogy ő egy jelentős borissza.

Csak hát a helyzet éppen az:
nem hívta őtet senki.
Besurran mégis, kis ravasz,
kalapját megbillenti.

Persze, ha már itt lopja az
áldott kocsmái levegőt,
miért ne lenne néki joga
berúgnia idő előtt?

NAGY A BAJ

Hamarföldön nagy a baj,
kevés lett a szavazat,
de hisz ez így volt már tavaly,
aki nem látja, az a vak.

Megtörtént a csalás-szabás,
eldugták azt, ami kell,
hazudnak, mint a vízfolyás,
tenni kell érte sebtiben.

A kormányrudat ki fogja meg,
ha nem mi, kiket serkent a vér,
megáll itten a döbbenet,
nekünk járna a szent babér!

Szalad a sok netes vitéz,
hogy összegyűlni hirtelen,
s kicsinységük meghalni kész,
mert ez segít a jellemen.

És száguld a hír sötét lovon,
és elszántak a felkelők,
s gyülekeznek, megannyi troll,
hogy én legyek ott legelőbb.

Csakis mi vagyunk a többség,
ezt nyafogja megannyi fő,
aki elmaradt, az is jött még,
s duzzad a nem titkolt erő.

Dübörg pokol föld mélyiből,
hátráljon messze, aki rest,
ami eddig lapult, kitör,
reszkethetsz, kófic Budapest!

Viszünk magunkkal transzparenst,
és sok-sok mobilka telefont,
mi mondjuk meg, hogy mi a rend,
ez lesz a döntő alkalom.

A színpadon régi s új nevek,
ki az igaz és gaz csaló,
szájukból lobban a rettenet,
nem takar semmit takaró.

Kézből a kézbe a mikrofon:
Új választást! Ez itt a többség!
Tóduljon barát, lelki rokon,
várják lelkes madarak röptét.

És valóban, eljött a nap,
összegyűltek az újmódi szentek,
lábukban toppan az indulat,
mert látod, ezzel is üzentek.

Lobogtak a vén telefonok,
s amit súgtak, az volt lényeg –
ez még nem az a győzelem,
de jó, ha a győztesek félnek.

Kórus harsan, a hang kilobban,
a mikrofon fárad, bereked,
majd meglátjuk, ki fetreng kínokban,
ki lesz a végén remekebb?

Nem számít, milliók figyelnek,
és még kitart a türelem,
a nagyvonalú százszor vertek,
kik tudják, milyen mély a verem...

A szemük néha összehúzva,
ma még a képernyőt figyelik,
aztán az övük lesz az az utca,
ugrásra készen mindegyik...

Végül csöndeskén eloszolnak,
lábujjhegyen oszlik a tömeg,
kit érdekel, hogy mi lesz holnap,
milyen ruhát kik öltenek?

A lobogásból pocsolya s sár lesz,
ami még fröccsen fel, a magasba,
az a hang mindenre rávesz,
készüljetek az új tavaszra!

FÉNYES ÉRMED

*Mezey Katalin szavaira
és motívumaira*

Jártuk az egyhangúságot
a menza alatti mélyben
se nyugalmat se biztonságot
az életre nem remélten

s velünk kószálva váltig
egyetlen női társunk
nem kábított már álhit
az áltatásra ráunt

téptük mit is tehettünk
a füzéres nyírfaágot
elfogta már a lelkünk
a csúfondáros imádat

elkövettünk hét bűnt
bevallani volt mit
és hallatszott a léptünk
el nem halkulva holtig

a türelem is elkopott
arcunkra vésődtek ráncok
szóltak a súlyos dobok
járták a fölényes táncot

jaj mi ér az ifjúság
a mögénk folyt súlyos évek
időnk elnyelte a zsák
megedződött a lélek

s a végén sem lehetsz nyugodt
miféle világ ez kérded
kereshetsz megannyi okot
míg felvillan fényes érmed

TÁVCSŐ NÉLKÜL

L. Z.-nek

Távcső nélkül is látni ám,
hogyműköd' a művésztelep,
a kalapos és a karakán
éppen képe fölött lebeg,

van, ki olaszból érkezik,
ahol elkél a fapapucs:
ám itt hócsizmát húz, pedig
belé hatol a nyári csúz.

Halomban áll festék, ecset
a raktár öblös részlegén,
míg májszín zászlók lengenek,
amit legel egy vén tehén.

Az arab épít egy piramist
saját kezével, görnyedve hétrét,
s hiába, kiömlik a liszt,
amíg ápolja sérült sérvét.

Előkelőn, báli ruhában
farag szobrot a régi csősz,
pedig rosszkedvű általában,
de az ihlet mindent legyőz.

Amott az éter tiszta kékjén
elindul egy halotti bárka,
utána egy füstölgő kémény,
első osztályú, valódi márka.

Seregnyi itt a sürgés-forgás,
azt is mondhatnánk: állati,
ám a hordónyi kéjenc zsoldját
közalkalmazott váltja ki.

De készül már a nyakigláb tabló,
melyen a szép trupp összegyűlt,
ez a telep már nem hanyatló,
ha volt is, amikor tűrve tűrt.

Ha a nyers évek albumába
bekerül egy-két műremek –
annak már végleg nincs szabálya,
kit áldnak meg az istenek!

AZ ISTENI GYERMEK

Nem várom, mégis jön,
mégis jön az ünnep,
öröme világol,
ahogy rám köszönnek.

Betlehem, Betlehem,
te kis arám város,
váratlan néked van közöd
az éltető csodához.

Rugódozik vígan
a kisdednek talpa.
Megcsodálja ezt az
istállónyi marha.

Mária, kismama,
otthonosan fárad,
a jászolba helyez
néhány virágszálat.

József is komoly lett,
önkéntelen tesz-vesz.
Pedig tán szólhatna
a gyülekezethez.

Gyűlnek a csodához
kedves pásztornépek,
legelső tanúi
az égi reménynek.

S fönt remeg virrasztva
az üstökös csillag,
a kisdéd Megváltóról
egyetemes hírt ad.

Leesett szemükről
a feketítő hályog,
megérkeztek bölcsen
a három királyok.

Ajándékuk arany,
tömjén és dús mirha,
két kezükkel mérték,
ki-ki ahogy bírta.

Megszületett végre
az Isteni Gyermek,
hajoljatok előtte,
földi fejedelmek!

A DIAGNÓZIS

Hát elment ő is, elballagott,
szakállá rezdült még talán
egy nyirkos évszak hajnalán,
mi volt a baj, a bamba ok,

amit a barát, a körzeti
orvos, ahogy a fröccsöt itta,
szólt, nem lesz sok már, Pista?
De ő az ilyet megveti.

Ne sajnálj te, öreg haver,
a diagnózis bár megható,
ki tudja, mire volna jó,
ha a páciens elhever.

HARMONIKA

Egy behorpadt harmonika
feküdt a szeméttelp szélén,
nem húzza ezt már senki fia,
ha izzadtan közelg az éjfé.

A gazdája is már merre jár,
melyik pultnál kér egy felest,
melyet benyakal egyenest,
mert a világ egy nagy számár!

Hazug a szó és hamis a dallam,
ott végezzük, ahol a lom
fekszik a sívó homokon:
a kitephetetlen, totális gazban.

HÓLAPÁT

Öten a parton, épp öten,
az egyik veri a nagydobot,
bár szegény ütött-kopott,
megrezdül a kalapja fenn.

A másik hosszú ujjával
játszik egy frivol dallamot,
amit az öcskös itt hagyott,
bár a fagott belerivall.

Szájában álmos furulya,
vékonyan sír, mint kisgyerek,
ki kólikában szenvedett,
de most a harsány lég ura.

Az ötödik majompofa,
mint akit vernek, énekel,
és járogat le-fel, le-fel,
de ez így, együtt, nagy csoda.

S jön a közönség, ömlik a nép,
hogy hallhassa a muzsikát,
s bólogat a hólapát,
ahogy előtte senki még.

GYALOG

az ügyeletes nagyvállalat
kihordja az anyatejet
repetát nem ad senkinek
a raktáron súlyos lakat

nyafognak a bájos ikrek
a helyi tévé közvetít
különösen ha volna mit
ki adhatna valami tippet

szél vágtázik a lombtetőn
akár egy régies vitéz
kopjájával bármire kész
lehetne ő akár a főn

de meghátrál a napfogat
hintója szépen elmerül
a sötétben csendesül a zűr
ahogy bejár az alkonyat

„valaki itt felelni fog”
vádol az öreg lakatos
mert elfogyott a vashatos
mehetnek haza gyalog

AMNESZTIA

hermetikus hideg tű
amint épp téged összefércel
pokoli kép de egyszerű
s nemcsak miattad elvi kényszer

ijedt szemed ma még kilát
a nyakig érő förtelemből
akkor sem kapsz amnesztiát
hajad is hiába mered föl

hatalmi hókuszpókuszok
nyomukba' kél bábeli lárma
menekülni megannyi ok
de csak lapulsz halálra válva

röpült ezernyi luftballon
ki látott ilyen ünnepet
még látványnak is borzalom
kiszúrt velük a „jancsiszeg”

ma is hallod a pukkanást
sóhajtasz néha ennyi csak
foszlik a sosemvolt varázs
káprázat csalt meg néhanap

harangok nyelve ócskavas
föltámadás csak égi trükk
félholt maradni egyszerűbb
szalonnabőröd is avas

dúsgazdag diktál divatot
jobb lesz ha gyorsan követed
mert (el)bomlik kötőszöved
úgy is erre vagy hivatott

A CSILLAGÁSZ

A harmadfű csillagász
épp a padlásra lépeget,
volt ő már minden, kiskanász,
kinek álmai nincsenek.

Talán ma megpillantaná
a mesebeli három királyt,
kezet is fogna velük, naná,
s elmondaná, neki mi fájt.

Csak hát megint megrepedt
és falra mászott teleszpókja,
pedig ő nem vállalt elveket,
nem úgy, mint sok más idióta.

De aztán mégis belenéz
a förtelmes szakrámentumba,
felgyűlt a kozmikus penész,
mi eltakarná, nincs oly plomba.

ÉRDES PENGÉSŰ AGYAG(OS) SZAVAK AZ IDŐNEK

Németh János kerámiáira

És lent a föld, a sár, az elemi massa,
melyet Isten keze gyúrt a Teremtés idején,
s ma is kellene formázó kezek,
melyek a végtelen amorfitást leküzdik,
és rendet, harmóniát visznek a háborgó világba.
Csodák csodája: az agyag engedelmeskedik,
a szétfolyó, alakatlan sűrítmény alakot ölt,
perdül a korong, magasodik a korsó, a fazék,
és előáll az edények sora...

Ám a művészi mozdulat ennél tovább megy:
megjelenik az ember, mázasan vagy barna felülettel,
samottos agyagból,
mert a mulandó élet megköveteli ezt is;
és a keramikus, maga is Teremtő, meggyúrja, kikorongolja
a maga állat- és embercsoportjait, s tűzbe veti valamennyit,
hogy varázsos cseréphangjukat hallassák, a mester fülének
csodálatos muzsikát, melynek tagjai mind a maguk hangján
szólalnak meg, kórus ez valóban, a szent munka kórusa.

És jönnek más hangok is.

A görög fazekasok hangja... Az etruszk mesterek hangja...
Beszól a szólamba Andrea della Robbia... A habán fehér-kék
mázás angyalok éneke...

S hallom Németh Gábor fazekas és kályhás mester
dörmögő hangját...

A Németh família hangjait – és fölsír a kisfiú,
aki majd az alakító lesz,
egy egész menazséria idomítója, terelgetője évtizedeken át,
és korongozott álmait műhelyébe gyűjti,
szeretetével veszi őket körbe,
nehogy megszökjenek.

És szól hozzánk Háry János, mokány kis lováról,
büszkén és méltósággal, magyaros tartással,
míg fehér lova toporzékol,
mert holnap csatába kell menni...

És megfeszül a zsinóros mente,
remekül áll a csákó, és holnap elérnek Bergengóciába...
És szólnak hozzánk a Filozófusok

a kályhacsempék világából...
Don Quijote emeli lándzsáját, és az ördög szántotta hegyen
felbuggyan a forrás, s az uszoda frízén
mágikus lényekkel népesül be

Neptun birodalma.

S persze, egy-két figura mégis megszökött.

A Pásztor Indiáig jutott, Új-Delhiig.

A csodaszarvas Canberrában kötött ki.

És a szászhalombattai domborművön

Hunor és Magor lovai legelnek.

Hadik Mihály Lendván alussza örök álmát.

S számtalan korpuszok a földi szenvedésből

égi jelenéssé váltak.

S a Madonna is több változatban óvja égi gyermekét.

A paraszt Krisztusok a keresztfák alatt töprengenek,
hogyan jutottak idáig.

És ott vannak előttünk Németh János életfái,
balról a Hold, jobbról a Nap.

A göcsörtös ágak, a kiterébélyesedő lombok,
alul virágok nyílnak és a gyökerek látván látszanak,
belefutnak, beleszervesülnek a földbe,

mert onnan táplálnak bennünket az Örök Erők,

mert ezt ő tudja, a fazekas-mágus, aki felidézi a szellemeket,
Madách szellemeit, hogy szolgáljanak bennünket

bölcsességükkel

az Idők végezetéig.

AZ ELÉRHETŐ MESSZESÉG

H. G. HAIKUI
A SZÁMŰZETÉSBEN

Loccsan a tóvíz,
béka bántja a csöndet,
távozni könnyebb.

Messzi a kedves,
átsírt kendő a vállán,
biztatnám: várj rám.

Visszatértem az
örvényből, alig élek,
pislog a lélek.

A tánc letapos,
nem emel senkit égbe,
állj, ne menj lépre.

Romok közé vág
a féltő istenes láng,
ne szenvedj tovább.

Hideg van, kunyhóm
megosztom veled éjjel,
mellettem férj el!

Őszpihék hullnak
elfoszló köpenyedre,
fogd a kezem még.

Figyelj, barátom,
kettéágazik az út,
nyújtsd a kezed hát!

Fájnak a lombok,
zöld ostorok csapdosnak,
éget a talpam.

Elég fülelni,
ma hívott egy régi hang
onnan, a ködből.

Levél jön föntről,
csúcsról, hideg hegyekből,
hűtni a lázat.

Tombol a belsőm,
elém habzik hideg sör,
részegre nyugtat.

Nézem a naptárt,
hányadik ős csalogat
megvetni ágyam.

A kocsmá nevet,
gúny és kétségbeesés
tépi a számat.

Figyelj csak, párom,
nagy díszletek épülnek,
s porba omolnak.

Jaj, ne abajgass,
már öcsém sírján kinő
az évelő gaz.

Levelet írnék,
kihull a toll kezemből:
éget a távol.

Rongyba takarnak
a mázsás kedvderítők,
udvari szolgák.

Gyere, te szajha,
csiklándozz övön alul,
segíts, felejtés!

Nyári felhők a
távol peremre úsznak,
vihar nem lesz ma.

Ne írjatok, nem
érkezik válasz innen,
pokol köréből.

Üsd a nyomorgót,
a jóság feledhető,
ostoba döntés.

AZ ELÉRHETŐ MESSZESÉG

a hatvanas évek Lengyelországa
az elérhető messzeség
a vasúti jegy sem drága
s ott még tartanak szentmisét

elterveztük: az irány Varsó
hosszan futott a vonat
kusetka enyém az alsó
ágy tiéd a magasba mutat

és haladtunk a lerombolt
város legendája várt
susogtak az idegen lombok
majd ott eszünk kaviárt

s vártak a megadott ismerősök
egy mérnökcsalád baráti láрма
mi voltunk a madzsari hősök
társam a Mutter unokája

oroszul beszéltünk a gyűlölt
nyelven törtük facsartuk a szót
elvesztettük a halálos pört
mi az újbóli alattvalók

és én elmentem templomba is
felébredt a hűtlen hívő
amit tettem nem volt hamis
ennyi volt bennem az erő

kövek és romok a belvárosban
a moziban sírtak az emberek
a felkelés képei felett
értettük egymást egyre jobban

Varsó teljesen a miénk lett
rockot hörögött a Hybrydy
a klubban feledtünk minden érvet
mint ki masszázsát élvezi

egy lány ölelt át tánc közben mélán
mozdulata oly otthonos
mellét és ölét rám nyomta némán
a csókja édes díszdoboz

Szerelmem Varsó ma is éget
álomban néha megjelen
átívelve a messzeséget
– ó ti naiv hatvanas évek –
társalkodik velem

GÖRÖGÖS LÁTKÉP

Reviczky Gyula emlékére

Görög liget, melyben Pán kergeti mélán
lányok karát, a táncos lábú nyáját,
mind szalad el, a nimfák lába fárad,
párduc test elnyúlik a mitikus planétán.

Ám egyik sem ismeri a szemérmet,
a fátyol a szép formákat látni engedi,
zihál a mell, a homlokot izzadság veri,
s mind egy kis terecskére érnek.

Összefonódnak, mint a párzó medúzák,
a combok tövén vad kéjillat fakad,
ki rejti már a döfődő szarvakat,

melyek elhosszák a végzetes percet,
s a bűvös orgián már senki sem henceg,
mind kívánják az enyhítő pauzát.

SÍRKERTI FONDORLATOK

nehéz felnézni a viruló ciprusokra
melyek gögösen lengenek a csillapíthatatlan szélben
elbotorkálni a kitaposott ösvényeken
a közöny kőkemény körülményeitől szorongva
bár nincsenek csodák
a simára söpört márványlapokon
még derengenek az elhullajtott angyaléptek
valamit keresünk itt
talán megváltódásunk nyomait
amikor meggyújtjuk a vásári bóvli mécsest
s a lengő kicsi lángban felfedezzük
az elporladt távlatot a hamisíthatatlan méltóságot
viseljük súlyát az eltékozolt ígéretnek
tétován apróságokat igazítva helyükre tesszük
a földi kellékeket hogy elégtételt adjunk
a nem csillapuló vágyakozásnak
egy lehetetlen örökélet után
a hamu lebbenése az elporlás biológiai szenvtelensége
a csontok csalódott csörömpölése
megfoszt maradék illúzióinktól is –
s mégis a titkolt meggyőződés megdobogtatja
bensőnket
a félbemaradt Éden
nem lehet másé csak a miénk

A SZALMASZÁL

Nagy Gáspár emlékére

Ragyog az ég kupolás sátra,
egy verset küldeni odaátra,
ahol az utak a semmibe futnak,
s nem leszel többé üldözött vad.

Égi megbízatásod is lejár,
s az ítélkezőn nincsen talár,
nem sírnak bilincset kezedre,
ott leszel valahol lebegve.

Amit Rimbaud súgott, megérted,
halálos súly lett szörnyű vérted,
fájt az árulás, ha roppant a gerinc,
s a becsületnek nyoma sincs.

De szóvá teszed még, elmenőben,
hogy a szobád mily levegőtlen,
a szabadságban fuldokoltál,
körötted égett annyi oltár...

Az ezredváltó sűrű évek
hamuja belepett téged,
pedig hordoztad fénylő arcod,
s elvesztetted a legvégső harcot.

S keressük azt a szalmaszált,
ami egykor kezedbe szállt,
a jászolból, mert Isten akarta,
hogy elérj a csillagos partra.

CSERNOBIL

Lírai iromány önmagunkért

Ürömet termő vidék ez. A település is erről kapta nevét.
Ki tudta, hogy itt lapul a kárhozat egy fészke,
feltűnés nélkül, csendben, meghúzódva.
És az angyal feltörte a nyolcadik pecsétet
1986. április 26-án, éjfél után,
amikor az ellenőrzőpróba javában folyt,
és a grafitrudakat nem lehetett kihúzni,
és a több ezer fokon izzó urániumlötty
át akarta törni a betonfalakat...
majd a két robbanás bizonyította,
hogy a folyamat kiszabadult az ellenőrzés alól,
és készül a harmadik robbanás,
hogy lakatlanná tegye Európát.
És hallgattak azok, akiknek beszélni kellett volna,
és felvonultak – május elsején –, akiknek otthon kellett volna
maradniok, zárt ablakok mögött,
miközben ötszázezer ember küzdött azért, hogy
ne bomoljon ki a tragédia,
hogy a robbanás elmaradjon, hogy az
összetört pecsétet visszaállítsák a végzet könyvében.
S az angyal visszaűzte a pokoli árnyakat a mélység fenekére.
És a hallgatás és szűrt információk és pletykák,
hogy ne egyetek salátát, semmilyen kerti zöldséget,
vagy ha igen, mossátok meg, többször is, így talán jó lesz...
Én is felvonultam május elsején. Rám osztottak egy vörös
zászlót, amit az ünnepély végén ott hagytam az utcán, hogy
elmenjek a sör- és virslijegyem beváltására, és ott találkoztunk
a kollégákkal a sátraknál, kedélyesen nevetgélve próbáltuk
követni az Ausztriából kelt híreket, hogy ez miféle baromság,
de majd megnyugszik a közvélemény, és mi is, és a boldogtalan
izotópok is elnyugszanak, és vége lesz az otromba és képtelen,

életveszélyes sugárzásnak... És kiittuk a sört, a megfelelő felezési idővel.

Az atomcsapás ezúttal nem bombából jött, hanem egy felrobbant épületből, amelynek fekete roncsaiból áradt a radioaktív por, sugárzás, föl a magasba, hogy beszennyezze Európa szinte valamennyi országát. Mindezt akkor nem tudtuk, áldozati bárányok voltunk vagy csődbe húzott kis nyuszik, akik csak egy hét múlva kaptak némi információt, mi történt – igen, igen, mi történt? Csak most látni az ilyen-olyan dokumentumfilmekben, fotókon, milyen heroikus küzdelem folyt, hogy a harmadik robbanás elmaradjon, melynek milliárdnyi potenciális áldozata mit sem tudva élte mindennapjait.

Milyen érdekes most – utólag – megborzongani, hallgatni Gorbacsov főtitkár tárgyilagos beszámolóját, ahogy próbálja összeszedni országa, birodalma maradék erejét, hogy a végzetes, apokaliptikus kárt valahogy emberi mértékűvé változtassa.

És a film pereg tovább... Másnap három óra alatt ötvenezer embert kellett kitelepíteni... Hogy majd pár nap múlva vissz térhetnek...

Soha nem tértek vissza. Az állatokat is le kellett ölni, nehogy a szőrükkel tovább fertőzzenek... És temették ólomkoporsóba az első áldozatokat.

És létrejött a Zóna. Szögesdróttal, fegyveres őrökkel. (Ebben volt gyakorlata a birodalomnak.)

És készült a gigantikus szarkofág is, hogy a fortyogó keverék ne ontsa tovább a láthatatlan dögvést.

És elkészült az alagút, hogy hozzáférjenek a tűz centrumához. És imádságok szálltak a szélbe, hogy az Úr ezt a csapást ne mérje ránk. És összefogott Kelet és Nyugat, hogy hárítsa a kárt.

És a Szovjet Birodalom megkapta az összeomláshoz a végzetes csapást.

S azóta eltelt harminc év.

A szarkofág köré egy újabb borítás épült. Nemzetközi összefogással.

És újabb bizonyíték kelt: bizony, el tudjuk pusztítani magunkat.

A nyolcadik angyal visszaragasztotta a félelmetes pecsétet a láthatatlan iratokra. Az Úr rosszalló pillantásai közepette.

A besugárzott öröm pedig növekszik tovább. Az idők végétéig.

A Geiger–Müller-számláló diszkrét ketyegése közepette.

MIGRÁNSKVÓTA

És jönnek ők, a tengeren által,
zsebükben lapul néhány dollár,
a sárgák, feketék, zöldek, kékek,
s kapdossa őket makacs foglár.

Van úgy, hogy elmerül a csónak,
s mentőövvel kell úszniuk...
Hát nem megmondta a hivatalnok,
hová siettek, rossz fiúk?

Csak ne lenne oly távol a távlat,
meg a sok finom támogatás,
s nem lavór a Fekete-tenger,
mélyében sok halotti váz.

Egy-egy pisztoly azért nem árt,
vagy egy csinos kis jatagán,
mert akadnak olyan percek,
hogy mindenki segíthet – magán!

De feltűnnek kedves bolondok,
akik hajóval mentenek,
oda visznek, ahova mondod,
és gátlásaik nincsenek.

Migráns! Ez a szó szépen hangzik
a vándorok lilás ajakán,
s ki fogunk kötni az ellenszélben,
mert velünk a csókos kapitány.

Elözönlünk, oh, Európa,
te markáns arcú vén legény,
ismerős nekünk bármi nóta,
amit felböfögsz, szegény!

Elénekeljük teli szájjal
megannyi kényes himnuszod,
fejünkön nő a drága álhaj,
tapsolnak nekünk alkuszok.

Egyszer, a távoli jövőben,
egyszer néked is jó lehet,
van itt hely még, úgy látom, bőven,
ha a helyzeted felismered.

NAGY HIBA

Ki elgyalogolt Ázsiába,
merthogy ott nagyobb a jólét,
beleesett egy nagy hibába,
nem becsülte a hazai lóvét.

Hisz itt minden megterem,
nyáron dinnye, télen a fagykár,
és tele jéggel a jégverem,
amit csak úgy felibe hagytál.

És búzamezők ringanak,
amerre a szem ellát,
és néha megdugni is szabad
a szomszéd leányt, Szabadi Ellát.

Hogy ott a rizsföldek tocsognak,
és gatyában foly' az aratás?
S telik zsebe, ki mennyit lophat,
annak helyzete nem vitás.

Én azt áldom, ki gömbölyödve
a honi pusztákon arat,
s ha elromlik az úri kedve,
fog egy rögtön sült madarat.

Mit ér, mit ér az a messzi
bohókás, csacska Ázsia,
ki a kamatot lemetszi,
és pálma alatt kell hálnia?

S mi ér a méla krokodil,
ki a folyókban hempereg,
arcán árad a barna pír,
s bekap elbambult gyereket.

Így hát pá nektek, dzsungelek
és ricsajos madárvilág,
a jó ember itthon szendereg,
s fizeti a honi tarifát.

FESTMÉNY A TRÓGEREKRŐL

F. S.-nek

Egy művész ismerősöm a trógereket
festi, magányában erre is telik,
erkélyéről kinéz a kéklő messzeségbe,
és mindenütt trógereket lát,
egyikük a fáskamrában fészkel,
másikuk a fürdőszobában öntözi magát
(hogya nagyobbra nőjön),
a harmadik egy dunsztos üvegben lapul.
De egyik sem akar modellt állni.
Ám néhányszor már nyakon csípett
egy-kettőt, és készülnek a képek
lankadatlanul – néha nyakkendőt, fehér inget viselnek,
máskor vadászkalapot hordanak, a fő szájaló
valami egyházhoz tartozik, és képes éjjel-nappal
szónokolni, egyszóval tág a világ
és túl sok a tróger – a feladat (megrendelés) hosszú távra szól,
de az is igaz, nem sieti el a dolgot,
egy-egy ecsetvonás közben meg-megáll,
zenél egy kicsit – gitározik, el-eltűnődik,
miért vannak ennyien ezek a léhűtők,
miért pont az ő fáskamrájába bújnak,
az ő dunsztos üvegét nézik ki óvóhelynek,
s fürdőszobáját locsolókamrának?
A trógerek kissé várhatnak, a nyavalyások, gazemberek,
linkek – egyszóval: rosszjankók –, ki bírja
megállítani menetüket, letapossák az igazság vetését
brutális lábbal, hamis szólamokkal.
Talán egy-két festményen felismerik őket,
s akkor odacsapnak – s nem marad más utánuk,
csak néhány tintafolt.

A DUNA KRÓNIKÁJA

Krónikát ír a Duna a vízre,
a vízre, ami elfolyik,
s kedves halottait vitte
a legvégső alkonyatig...
Krónikát ír reszketve, fázva,
drámait, súlyos feketét,
hogyan tűnt el a hömpölygő árba'
annyi leány, annyi legény...
Azon az esős, fátyolos esten,
amíg siklott a kis hajó –
s pohár csilingelt a kezekben,
s azt csengte ki, hogy élni jó...
Aztán jött a nagy dromedár,
és a kicsire rátapos –
sikoltani sem volt idő,
a parton csengett a villamos,
és a hajócska felnyársalva
fordult a piszkos vízfenékre,
s aki a kabinban álmélkodott,
annak bizony most vége, vége...
Egy anyuka lányát ölelte,
védőn föléje tapadt,
így nyelte el mindkettőt békén
az a homályos alkonyat.
A férfi fuldoklott, a torkán
lefolyt az ocsmány víztömeg,
és az ár magába zárta durván,
mint egy vergődő beteget,
aztán csak lengett, lebegett.
Volt, aki az ablakon kilépett,
bele a piszkos áradásba,
hogy otthonát többé ne lássa,
a dél-koreai mindenséget.

A falat kaparta néhány árva,
az ajtót, a kijáratot keresve,
de kiderült, hogy most minden zárva,
és nincsen kéz, aki kitárja,
s a bezártság lett mindőjük veszte.
Akit mégis az ár felkapott,
a mélyre kavará sötét hullám,
az sem tudta, mi volna jobb;
a levegő, az elfogyott,
s átfolyt a víz a megbénult hullán.
Tizenhatan repültek szét,
ki erre, ki arra vágódott az árral,
értük ki mond majd szentmisét,
lelkük már örök semmiség,
a mindenségben szárnyal.
S ki ott került elő, valamely szemétkupacban,
ahogy víz himbálta lassan,
más egy csatorna befolyóján
akadt fel, csatakos ünneplőben,
nem mond már semmit, ő nem,
ezen a hanyag, kései órán.
Az se boldog, ki megmaradt,
kiterülve, hordágyon fekve
elnyúlik már szenvedő teste,
akár egy súlyos kődarab.
S írja a Duna a szörnykrónikát,
minden cseppje borzong a lapján,
de mégis kérdik: mi történt aztán
a holtakkal, nincsen tovább?
Korea messze van, oda vágytak,
az ősi temető csendje várta
ezt a távolra szakadt sereget,
szenvedtek érte eleget,
véget ért az utazás-vágta.

A Jel marad és virágok csendje,
egy-két légbe küldött sóhaj,
és már az örök Duna habjain ring
ez a messziről hazatért hajóraj.

AZ ESKÜVŐ

Előkelő az alkalom,
hisz annyi év merengés
után a sérült, halk padon
letelt a vállalt, unt év,

s kimondatott az *Ó, igen*,
megannyi röpke szárnyak
felhőkarcolók mentiben
nyújtanak enyhe árnyat,

s lihegve foly' a hírfolyam
a tükröző falakra,
legyél te is, éppen olyan,
lenyelhető falatka,

mert az esemény felkiált:
mennnyasszony s vőlegénye
csendíti a szárnyas batárt
cafrangos esküvőre.

Lesz hajnali cirkalom
a legutolsó szettnél,
felsóhajt az alkalom:
áruld el, mért szerettél?

S elpattan talán messzire
a hófehér teniszlabda:
elindul két lény szent frigye
a gyöngyöző magasba.

VERT HADAK

Hová csörtettek, vert hadak?
Elült a rémes lárma.
A dárda rezegve megáll
az istálló vén falába'.

Vetkez a legelső vitéz
a csörgeteg patak partján,
látni, ahogy a vízbe lép,
lebben megannyi hajsza.

Piros szemcsék csorognak szét
az áramok nyomában,
s megvillan a pengeél
suhogva, szállva, bátran.

És persze, a fájó áldozat!
S a halhatatlan álom.
Siklik a szarvasfogat
messze már, hét határon.

PÓKHÁLÓS HELYEK

Vannak pókhálós helyek!
Elvadult ó alomban.
S ha viszket a tenyered,
söpörd el őket nyomban! .

Előttűnik ezüst kacat,
az ellopott kanál is...
És messze még a virradat,
a nyomtalan kanális.

Üldöznek majd a vén manók
fáradhatatlan lábbal –
ekkor esne jól néhány bók
a vadalmás kerti bálban.

VAJÁKOS ÁLLVÁNY

A fűrge fegyveres erők
nyomban szövetségre lépnek,
mozdulni sem tudsz, mielőtt
széttépnek minden érvet.

Magyarázkodnál évekig
a meggyötört faládán,
ezen már aligha segít
a felhúzott vajákos állvány.

És sípra fel! És dobra fel!
Harsog harisnyás kórus.
Sok rusnya gólya kelepel,
s ízlik a finom lóhús.

Fiókból előbújt szónokok
szájának két pofára,
előkerül-e, ki mit lopott
végre, valahára?

A KIS ODETT

A nyurga lány, a kis Odett
táncikál piruettet,
a félelem semmivé lett,
a nézőtérről is a legszebb.

Partnere egy szenvedélyes,
kifejlett harci bálna –
párosuk egyformán érez,
készek a parti bálra.

Tapsolnak piros bohócok:
Mi szép volt! Vissza, vissza!
S unottan tépi a kócot
egy fonogató klarissza.

A ZSÁKMÁNY

Szélfútta, hatályos perület,
s máris fekszik a zsákmány –
készülődnek a halk nyűvek
a gyászos esemény láttán...

Ám a csibészes hangulat
elszalad egy-kettőre,
sóval felhintik az utat
szinte már jó előre...

S forog a nyárs a lakomán,
lakályos esemény ez –
pirul olajban szalagos fánk
a lóvá tett reményhez.

Kutyakórus dalolja el
a kéjes indulókat,
nékik senki sem felel,
pedig a hangulat kókad...

Kinek jut, kinek nem
kirántott úti poggyász,
a karszék szól: igyekszem,
pedig nem vagyok nyakigláb.

A GYÁM

Nem lehet más, mint a szélütött
katicabogarak gyámja,
messziről kiált: Állj! Mert lövök!
Ám a hírt némán felzabálja

két egymásba illő állkapocs.
Az anatómia ismét jól működ'.
Sőt, meg is lök néha, szólva: Bocs!
Ne félj, ciróka, ez csak könnyű köd.

Nagybácsi lenne? Nem hiszed.
Csak eltűnő elevenység.
És el ne áruld senkinek,
kit gyámolít a szent ég.

A JÁNOSHALMI CSATA

A jánoshalmi csata hőse
egy elfogult madárdal,
és már látod, ő se győz le,
csak szótlan messze szárnyal.

Egész bandája vele száll
hajózó indulattal,
reklámot idéz neve már,
beterítve a nagy fal.

Nyeregbe száll a harci gáz,
egy muraközi csávó
teli pofával harsonáz,
pedig elkelne pár szó.

Ó, kegyelmes mézes kalács!
Felfoghatatlan átok!
Hiába hullik a harács,
nem kapsz már télikabátot.

KERTI EBÉD

Megérkezett a házi nyúl,
szalontüdővel spékelt.
Érdemes nyomulni vadul
a förtelmes nyár' ebédhez.

Nem zavar már a lisztkukac,
ahogy az abroszon mászik,
beleugat a kis kuvasz
a túlérétt eperfáig.

A kandiscukor hátra van
hétmérföldes tepsivel,
fehér permetje mint a vaj,
réteslapokon fél siker.

Gyomoridegből böffenés,
és felteker a hajcsavar,
a levesestányér kevés,
és a teríték felkavar...

Annak jut legelőbb borjúláb,
aki káposztás kőbe rúg,
s kell még egy sóskanyaláb,
amint a füstös üstbe fut.

Vendéget vár az ordonánc
a nyájas falusi kertben,
s rögvest kezdődik a tánc,
ha a Hold hidegen felkel.

CSALAFINTA HIVATAL

A csalafinta hivatal
ügyfélkapuval csábít,
rögvest felhangzik a dal,
nyomoroncok, semmi pánik!

Aki felhúzta a kamáslit,
annak meglesz a jutalom,
parókás portás nagyot ásít,
és szétárad a nyugalom.

A kitenyészített rémpofa
csókot kínál otromba szájjal,
a cuppanás indulata
telhetetlen, egyenest rá vall.

Az adatlap kéjesen kitárul,
ölelkezése nyájas torna,
háló az ügyfélre finoman ráhull,
mielőtt ügyesen elugorna...

Számháború kínálkozik
a tágas, holt teremben,
elbujdosni megannyi sikk,
megvagy, anyányi szentem.

Aztán menj át a völgyhídon,
utánad integetnek –
ha hazaérsz, megannyi gond,
ki is volt bent a legszebb?

Ma is hallik az éltető vigasz,
mint félrevivő ákombákom,
dögcédulával leszavaz
a feltáruló Antillákon.

MIGRÁNSCSALOGATÓ

Migráns, te drága, jönnél hozzánk,
téged idéz vén Európa,
te vagy nekünk a rege-róka,
aki fejedén átkalimpálsz.

Jövé!l hozzánk sokféle módon,
talpalsz sárban, porban, hóban,
amire azt mondják sokan: jól van,
bár feltűnése!d egy kissé ódon.

Olykor pedig hajóra lépsz,
vagy csónakra, tutajra, bármire,
s repülsz, mint kiszakadt tollpihe,
kelet küldötte, ügyes vigéc.

Célod neked mi volna más,
jólét, boldogság családilag,
egy elhagyott, ápolt, kerti lak,
amit főként Svédben talál!sz.

Moszlim vagy, ezért szeretünk,
Allahot imádod, naponta ötször,
az sem bajod, ha netán többször,
és elengedik a fele bünt.

Itt-ott gyilkolsz, halomra ölsz,
legyél nyugodt, nem bánt a sajtó,
nyitva neked majd' minden ajtó,
s jut asztalodra némi pörc.

Mit is üzenjünk? Várva várunk,
akár egy reklám-álcsodát,
elkel minálunk pár galád,
akire Afrika, Ázsia ráunt.

De azért gyűjtsél visszaútra,
a holnapra is gondolni kell,
addig ne törődj semmivel,
így is, úgy is pokolra jutva.

TARTALOM

BARNA ESTEK

Horgásztó	7
Barna estek	9
Égi zűr	10
A vén fahíd	11
Tojáshegy	12
hétmérőföldes hómező	17
Az asztal megterül.	18
kanális.	19
Ösztönös elem.	20
Kék	21
Reszelés (kézzel)	22
A hűséges alakváltogató.	24
Valamit elrontottam	26
humott szemmel	27
Mitikus beszéd	28
Obskúrus angyalok.	30
Háttérben egy sárga villamos	31
Olimpikontra	32
Fessen fest Teri	34
Mennyei riport	36
Pannon ének	38

NAGY A BAJ

tiszta méz	41
Halk fazon	42
Sanda szándék.	43
Fejvesztve	44

Lelki társ.	45
Kő Pálnak, 75. születésnapjára	46
Vidám teher	48
Nőerény	49
Almás pite.	50
Amerika – no	51
Amerika – yes	57
Holtak hordaján	62
Halotti tor.	63
Zárlat	64
Szoross	65
Idő előtt	66
Nagy a baj.	67
Fényes érmed	70
Távcső nélkül	72
Az Isteni Gyermek	74
A diagnózis	76
Harmonika	77
Hólapát.	78
gyalog.	79
amnesztia	80
A csillagász	81
Érdes pengésű agyag(os) szavak az időnek.	82

AZ ELÉRHETŐ MESSZESÉG

H. G. haikui a száműzetésben.	87
az elérhető messzeség.	90
Görögös látkép	92
sírkerti fondorlatok	93
A szalmaszál	94
Csernobil	95
Migránskvóta	98
Nagy hiba	100

Festmény a trógerekről	102
A Duna krónikája	103
Az esküvő	106
Vert hadak	107
Pókhálós helyek	108
Vajakos állvány	109
A kis Odett	110
A zsákmány	111
A gyám	112
A jánoshalmi csata	113
Kerti ebéd	114
Csalafinta hivatal	115
Migráncsalogató	116

*A Magyar Napló Kiadó
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének,
valamint az 1999-ben alapított
Könyves Szövetségnek tagja
www.konyves-szovetseg.hu*

Magyar Napló Kiadó Kft.
és az Írott Szó Alapítvány
1062 Budapest, Bajza u. 18.
www.magyarnaplo.hu
Felelős kiadó a Kft. ügyvezetője
Felelős szerkesztő Zsiga Kristóf
A kötetet gondozta Zsille Gábor
Tördelőszerkesztő Bornemissza Ádám
A borítót Bányay Anna és Szita Barnabás készítette
Készült a Pannónia Nyomdában, Budapesten

3538/20

Az asztal megterül

A távolság gerince némán összeroppan,
s szédítő ingerek tapossák a földet;
elhullt állatok roncsolt díszdobozban,
kulisszavárak tövében öldökölnek.

Az asztal hirtelen mégis megterül,
előkerül megannyi titkos éték,
ünnep ez, üld meg emberül,
nem hasonló végképp senkiéhez.

Péntek Imre (1942, Lenti) József Attila-díjas költő, kritikus, szerkesztő, újságíró a legendás Kilencek költőcsoport tagja. 1990-től az Árgus című folyóirat, 2003-2016 között a Pannon Tükör főszerkesztője. Az utóbbi években képzőművészettel is foglalkozik. Új verseskönyve 2015 óta írt, mesés-szürreális motívumokban gazdag költeményeit tartalmazza.

2800 Ft

HAGYAR
NAPLÓ

PÉNTÉK IMRE

Csipeinyi ég